

הבריות מהשיבות

לסיפורי מעשיות

” עֲנֵה וְאָמַר: הָרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוּשׁ גָּדוֹל
וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ שְׂאִין הַדָּבָר הַזֶּה
בִּירְשָׁה מְאֹבֹתֵי רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נָתַן לִי זֹאת בְּמַתָּנָה,
שְׂאִנִּי יוֹדֵעַ מֵהוּ רֵאשׁ הַשָּׁנָה”
(חיי מוהר"ן ת"ה)

04 מעשה מבעל תפילה-
התחלנו!
מתבוננות במעשיות

06 אמא מקרבת רחוקים-
בתוך הבית פנימה
חינוך בחיור

10 מי היא
התאומה של אזמרה?
אזמרה ורק אזמרה

15 אלול מדבק לדבקות
מילתא דשטותא

בתוכן גליון חברות מקשיבות

יוצא לאור על ידי
נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות,
לקבלת העלון במייל,
וכן אם את מעוניינת לחלק
את העלון באיזור מגוריך

צרי קשר ב:

050-411-6096

או במייל:

nekudatemet148@gmail.com

עיצוב גריד:

EBLUM

עיצוב:

BOOOL

הגהה:

ר.ל בהר - 054-846-9963

אנא העתירו בתפילה
בעד תינוקות של בית רבן
שזקוקים
לרחמי שמים
נהוראי מאיר
בן עדי
אילה שפרה
בת תמר
חנה שושנה
בת מרים מירל
בתושח"ו

למערכת חברות מקשיבות,

אני חייבת לומר לכם שאני קוראת כמעט כל
חודש את העלון שלכן ונהנית.
אבל הפעם זה היה מיוחד-מיוחד!
קראתי מההתחלה עד הסוף ונהנתי מכל
מילה.
אשריכן שאתן זוכות להביא לנו כזה אור
והתחזקות לבית!!!
מתיקות של רבינו שלפעמים קצת נדחקת
ביום יום...
ה' יברך אתכן ורבינו יאיר לכם
תודה לכן ולכל הנשים שכותבות.

פ. לוינזון אלעד

לכבוד חברות מקשיבות,

אני רוצה להודות על המגזין הנפלא.
אני קוראת אותו בשקיקה מכריכה לכריכה
אוהבת את התוכן שכתוב בגובה העיניים
והלב.
גם את כף ההתעוררות שמשחילות הכותבות
באומנות אוהבת בתוך קערת ההתחזקות,
כל טור וטור הוא מעין רטיה ללב.
תודה לכן.
המשכנה להפיץ עוד אור וטוב עד הגאולה
הקרובה. אמן.

ר'ס'
בני ברק

יש בעל תפילה בעולם

3 יריעת פתיחה

כשבעל התפילה מגיע

4 מתבוננות במעשיות

קירוב רחוקים בתוך הבית

6 חינוך בחיור

תמרור עצור והתעורר

7 זוגיות לאור הצדיק

ושבו בנים לגבולם

8 תמונות חיים

מי היא התאומה של אזמרה

10 אזמרה ורק אזמרה

ממריאות אל התשובה בשמחה

12 מעל הזמן והמקום

תתחילי מעכשיו

12 קוראות כתבות

ראש השנה שלי

13 ראיין

אלול מדבק לדבקות

15 מילתא דשטותא

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!

שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

יישר כוח גדול לחברות היקרות שתרמו את המתנות
המיוחדות למיזם "חברות מחזיקות".

זכות רבינו הקדוש תעמוד לכן לכל הישועות!

חדש ומיוחד!

אונקי עם מיטב האלבומים של בעל המנגן יוסף קרדונר הי"ו
ניתן להשיג בחנות ברסלב משך הנחל י-ם ובחנות עין יעקב מאה שערים י-ם
לשירות משלוחים בדואר: 0527609869

יש בעל תפילה בעולם

יש בעל תפילה בעולם והוא מושך נשמות למקומו אשר מחוץ ליישוב. בכל מיני דרכים הוא מושך אותן אחת הדרכים היא לשון 'פיתוי'. **וְכֵן הִיָּה רָגִיל תַּמִּיד לְכַנֵּס לְיִשׁוּב וּלְפִתּוֹת וּלְרִצּוֹת בְּנֵי אָדָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יְתָבָרְךָ לְיִלְךָ בְּדַרְכּוֹ לְעֶסֶק בְּתַפִּילוֹת וְכוּ'...**

"פיתוי" מאותן לנו המוח ופותח מגירה מתפקעת. יש שם את מחברת יהדות עם מילים על הרע שמושך ומפתה. יש בה סיפורי דמע על ההוא ש-נעבאך, התפתה רק מעט אך זו היתה תחילת התדרדרותו הכואבת לתהום. ואיכשהו שוכן בה, במגירה, גם אותו נחש קדמוני שמפתה את חוה לאכול מעץ הדעת "ועד היום הוא נמצא בליבנו, לוחש ומפתה" - כך נישא קולה של איזו מרצה מאותה מגירה שבמוח... והנה כאן, בסיפור הקדוש של מעשה מבעל תפילה, אותו נתחיל בסיעתא דשמיא ללמוד יחד, אנחנו קוראות שיש מי שמסתובב בעולם ומפתה בני אדם! אבל - למה? "לעבודת השם יתברך!"... הוא מוציא אותם מחוץ ליישוב, ושם הוא נותן להם תפילות וחייבורים ומלמד אותם רק לעסוק בשירות ותשבחות ועבודת השם. ואפילו - לא יאמן - אותם אנשים מתענגים על סיגופים... ובאמת פלא הדבר איך המקורבים לצדיק האמת מוכנים למסור נפשם עבורו, בלי להרוויח מאום מרווחי העולם הזה. הנסיעה לאומן היא אחת הדוגמאות לכך. נשים צדקניות מוסרות נפשן על הציווי הגדול של הצדיק: "אמר, הראש השנה שלי עולה על הכל. והיה פלא אצלי מאחר שהמקרבים שלי מאמינים לי, ולמה לא יזהרו כל האנשים המקרבים אלי שיהיו כלם על ראש השנה איש לא יעדר. כי כל ענין שלי הוא רק ראש השנה. והזהיר לעשות כרוז שכל מי שסר אל משמעתו ומקרב אליו יהיה על ראש השנה אצלו, לא יחסר איש" (חיי מוהר"ן תג)

וכך סיפרה חברה: "בשנה שעברה, זכיתי שבעלי ושלושת הבנים נסעו לראשונה לאומן לר"ה. הייתי לפני לידה עם כל מה שזה אומר. הנסיעה הייתה בהסתרה גדולה מהמשפחה שלי, מהשכונה ומהקהילה, ואפילו מהילדים הקטנים שרק ידעו שאבא הולך להתפלל בבית כנסת רחוק רחוק... הייתי מלאת חרדות ומצבי רוח מתחלפים. לא הצלחתי לישון, עצבני נמתחו עד הקצה, במיוחד שהקשר ניתק לשעות רבות בשל הפקקים בגבולות. לא די בזה, המניעות גבהו בזו אחר זו - בתי העלטה חום ונשלחנו למיון, שהוחלף במתן עירוי ב"טרם" כל 6 שעות כולל שבת ור"ה (הליכה רגלית של 40 דקות ואין עם מי להתחלק כי כמובן הכול סודי...); המקרר לפתע שבק חיים והזרים נחלים נחלים של מים אל הרצפה הדביקה, הילדים התרוצצו סביבי בהתלהבות רבה

ו"העסיקו" את עצמם בעיסוקים יצירתיים כמו להימרח במשחת החתלה עמידה במים ועוד ועוד... כמה שעות לפני כניסת החג ואני עומדת חסרת אונים מול המציאות הבלתי אפשרית שמסחררת מולי, היו אולי איזה אלף דברים דחופים לעשות לפני התקדש החג ואין סיכוי שהם יקרו על ידי אישה אחת קטנה שקורסת... דמעות מלוחות וכואבות מילאו את פניי, לא כך רציתי שייכנס החג שלי... הדמעות הפכו ליללה חנוקה, כשגיליתי שגם התנור הפסיק לעבוד פתאום, ללא כל סיבה נראית לעין, כשהוא עמוס בתבניות עם אוכל נא. ראיתי אותו, בצורה מוחשית ממש, כאילו הוא ממתין לי בפנינת המטבח, מבע חומל על פניו, והוא מצקצק בהשתתפות וחמלה: "איך עשית את זה, שרי, איך?? ועוד במצב שלך?? תראי מה קורה פה? עוד תחללי את החג בקצב הזה..." כמעט נבלעתי בתוך החיבוק המדומה שלו... אבל ה' עשה לי נס, ופתאום, לשבריר שניה ראיתי את הפרצוף האמיתי שלו. איזה מלאך קטן הגיע ולחש על אוזני - אל תתפתי לו, יקרה, הוא רק רוצה שתכעסי, זהו, רק זה, תראי מה הוא עושה בשביל שתגידי כבר את המילים שהוא כ"כ מחכה להם, שתגידי כבר אוףףףף ו- למה???

ו- חבל!! באותו רגע הרגשתי זרם של עזות דקדושה ממלא את ריאותיי, "לא!!! צרחתי לחלל המטבח "אני לא אתן לך את זה!! זה לא יקרה!! אני לא הולכת לכעוס או להתקרבן!! לא תשמע ממני שום נימת חרטה קלושה!! הבנת?? הרגשתי שאני מתאגרפת במטבח שלי עם איזה פולש לא רצוי, הנוכחות שלו הייתה ממש מוחשית באותו רגע... ומישהו הזרים לי כמויות של כוח להתמודד מולו. כנראה שהעוז הזה נשלח אליי הישר מהמקום שבו עמדו כעת בעלי והבנים והתרפקו בבכי על המצבה הקדושה... מאותו רגע נכנסה שמחה מלווה בהתרגשות לבית. "ילדים" קראתי לכולם "אנחנו מנצחים את היצר הרע לכבוד ראש השנה, ברור???" הם כמובן הנהגו ובחנו אותי שוב, נרגעים לראות אותי סוף סוף שמחה... החג עבר, מלא באתגרים, מניעות וניסיונות הזויים על כל צעד (אגב - המקרר והתנור חזרו לעבוד כרגיל אחרי החג! וגם בתי - חזרה לעצמה לחלוטין...) אבל לא היה בו עוד רגע אחד של בדידות, חרטה או תחושת מסכנות חמצמצמה... הבנים חזרו בסוף, מוארים באור שכבר אי אפשר להסתיר... והשנה כולה מלאת ניסים ותהפוכות (לטובה!! לטובה!!), ממשיכה להיות מוארת יום יום מאותו אור יקר של ר"ה של רבינו הקדוש!!

שנזכה לאלול הכי קדוש וקרוב בזכות הבעל תפילה וכל הצדיקים האמיתיים.

**שנה טובה ומתוקה,
גמר חתימה טובה,
חברות מקשיבות**

50 עלונים

נתרמו לזכות משפחה חשובה

50 עלונים

נתרמו לרפ"ש לאמי היקרה מנב"ת מרגלית בת אני.

100 עלונים

נתרמו לרפואה שלמה לרינה מטעודה בת ג'נט טובה

150 עלונים

נתרמו לרפואת סימה שמחה בת זמילה גאולה ומשה בן בידה

150 עלונים

נ.ק. תרמה להצלחת משפחתה ולזיווגים הגונים

100 עלונים

לע"נ עמרם (ארמנד) בן שמחה ז"ל

200 עלונים

נתרמו לע"נ לילי בת רחל ז"ל ויצחק (ג'קי) בן לילי ז"ל

100 עלונים

נתרמו לזיווג הגון מהרהר לעדי מלכה בת מירב מרים.

50 עלונים

נתרמו לרפואת התינוק עברי משה בן תרצה

200 עלונים

לזיווגים הגונים לנדב-נחום, דניאל-יהושע, תמר-פנינה, נעמי-מרים בני מירב-רחל

הוקדשו עלונים לעילוי נשמת אמי מורתי פנינה בת שלום שכנא שנפטרה בכ"ג אלול

העלון מוקדש לעילוי נשמת חיים בן נחום ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

מעשה מבעל תפילה חלק א'

מעשה

פעם אחד היה בעל תפילה שיהיה עוסק תמיד בתפילות ושירות ותושבחות להשם יתברך והיה יושב חוץ לשוב והיה רגיל לכנס לשוב והיה נכנס אצל איזה אדם מסתמא היה נכנס להקטנים במעלה, כגון עניים וכיוצא והיה מדבר על לבו מהתכלית של כל העולם היות שבאמת אין שום תכלית, כי אם לעסק בעבודת ה' כל ימי חייו ולבלות ימיו בתפילה להשם יתברך ושירות ותושבחות וכו' והיה מרבה לדבר עמו דברי התעוררות פאלו, עד שנכנסו דבריו באזניו עד שנתרצה אותו האדם להתחבר עמו ותקף ששנתרצה עמו, היה לוקח

ומוליכו למקומו, שהיה לו חוץ לשוב כי אותו הבעל תפילה הנ"ל בחר לו מקום חוץ לשוב כנ"ל ובאותו המקום היה שם נהר לפניו גם היה שם אילנות ופרות והיו אוכלים מן הפרות ועל בגדים לא היה מקפיד כלל וכן היה רגיל תמיד לכנס לשוב ולפתות ולרצות בני אדם לעבודת השם יתברך לילך בדרכו לעסק בתפילות וכו' וכל מי שהיה מרצה עמו, היה לוקחו ומוליכו למקומו חוץ לשוב כנ"ל והם היו עוסקים שם רק בתפילות ושירות ותושבחות להשם יתברך וודוים ותעניתים וסגופים ותשובה וכיוצא בזה

"והיה יושב חוץ לשוב"

חוה עשהאל - 050.890.7002

הוא יכנס לשוב לעסק בענין הנ"ל דהינו לקרב בני אדם להשם יתברך כנ"ל וכן היה הבעל תפילה הנ"ל עוסק בענין זה תמיד והיה מקרב בכל פעם אנשים ומוציאם מן הישוב כנ"ל

והיה נותן להם חבורים, שהיו לו בעניני תפילות ושירות ותושבחות, וודוים והיו עוסקים בזה תמיד עד שהיו נמצאים גם באותן האנשים, שהביאם לשם שהיו ראויים גם כן לקרב בני אדם לעבודת השם יתברך עד שהיה נותן לאחד רשות, שגם

כשבעל התפילה מגיע... / ש. זיו

כלי נשקו של משיח

"במעשה מבעל תפילה", רבינו מגלה לנו את סודות הבריאה. את כלי הנשק הגדול שהוא הנשק של משיח: "משיח יכבוש את כל העולם ללא יריית אחת של חומר נפץ" (שיש"ב, ק, סז). שהרי בידו של משיח יהיה נשק חזק בהרבה מכל כלי מלחמה: "כי עיקר כלי זיינו של משיח הוא התפילה, ומשם עיקר חיותו. וכל מלחמתו שיעשה וכל הכבישות שיכבוש - הכול משם" (ליקוטי מוהר"ן, ב).

"מעשה: פעם אחד היה בעל תפילה שהיה עוסק תמיד בתפילות ושירות ותושבחות להשם יתברך"

ישנו בעל תפילה ומקום מושבו מחוץ ליישובו של העולם. הוא נבדל מהעולם, כי אינו יכול לסבול את השיג והשיח בו משתמשים בני העולם. מאווייו וחשקיו של העולם רחוקים ממנו שנות אור. ולמרות זאת בעל התפילה אינו מתבדל מאיתנו חלילה. הוא נכנס ויוצא. מחפש קטנים במעלה, עניים בעיני עצמם. כאלו שאפילו שרחקו מאוד, עדיין מרגישים את חסרונם וקטנותם. שיש להם כלי שמבקש להתמלא. וכשהוא פוגש בהם - הוא מספר להם על התכלית האמתית. שהעולם הזה הוא לא ואי אפשר להשיג אותו. הוא מספר להם שהשם זן ומפרנס, ולא קשה עבורו להספיק להם את כל הצטרכותם מידו הרחבה העשירה והפתוחה. אדם לא נחשב לפי תלוש המשכורת שלו, ורדיפה אחר

"את תהיי עורכת דין!" הכריזה סבתא הגאה, כשהבאת לה את התעודה הנהדרת שלך בסיום כיתה ו'. "רופאה לפחות" חלק סבא שסבר שהצטרפות לעולם הרפואה היא הדבר האמיתי. אבא ואמא גם הם היו בטוחים "שיצא ממך משהו" עם הראש האנליטי שלך. ובסוף כנגד כל התחזיות המזהירות חזרת בתשובה. זרקת עולם שלם מאחורי גבך ובנית לך עולם חדש. שאין בתוכו, איך לומר? ממון הרבה. כל המשפחה מקוננת על המוצלחת שבך שהלכה ללא שוב. משרת ההוראה החיבורית שהצלחת להשיג בדי עמל היא מושא ללעג. את בחרת את זה. את רוצה בזה. ובכל זאת... הקולות הפנימיים ממשיכים לנגוס ולספר לך שיש ברחמנות שלהם משהו... אולי את באמת מסכנה? אולי הילדים שלך מסכנים?

העולם אפוף קולות החלשה. אנחנו נושמות אותם, חיות בתוכם וצריכות הרבה כוח כדי להתמודד איתם. כל מיני דעות כפרניות מנסות להתנחל חרש גם בתוך הלבבות הכשרים.

ובתוך המלחמה הזאת שמתחוללת בכל רגע נתון, יש צדיק רחמן שמרחם על העולם שמצוי בחשכה ובבלבול. כל רצונו להוציא אותנו מעוונות, לחלץ מתאוות, ובפרט מהתאוה הנוראה של הממון שהעולם שטוף בה. בשביל זה השם שתל אותו ביננו. כדי שיהיה לנו לעזר ולמזור בשעה קשה של עקבתא דמשיחא.

גם על לבבות הכשרים. קשה ביותר לעזור לבעל בחירה. לפעמים אפשר לבזבז דיבורים אין ספור ולא לפעול דבר. הרבה יותר קל לקחת את הבחירה לבן אדם, ובכך 'לעזור' לו. צדיקים רבים היו עוזרים כך למשחרים לפתחם. אך המומחיות האמתית היא לפעול אצל אדם שהוא בעצמו יבחר בטוב ואת זה עושה הבעל תפילה.

לזכות להיות מאנשי הבעל תפילה זה הדבר הכי טוב שיכול לקרות לנו. זה הדבר האמיתי.

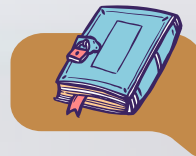
נבקש מבורא עולם: אנא, אב הרחמן, עזור לי להיות קטנה בעיני עצמי. עזור לי לזכור כמה אני חסרה. שבעל התפילה יבוא וידבר איתי, שיקרב אותי אליך, ואני אשמע. תזכה אותי להיות מאנשיו, ולזכות גם אני לזכות את הרבות בדרכו המרפאת. שהיא דרכו של משיח.

הבלים לעולם לא תשביע את הנשמה, אשר היא מהעליונים, ואין לה חלק בעולם הגשמי העב והמגושם. הבעל תפילה מרבה בדברים. הוא יודע שעל דברי אמונה צריך לחזור שוב ושוב, ממש "לשפוך" על האוזניים, עד שמשוהו ייקלט, יחדור ויניב פרי.

וכשמקשיבים לקול המנחם של הבעל תפילה - מתחילים להתחזק בעבודתנו ולקבל כוח להילחם בקולות המחלישים מבפנים ובחוץ. מתחילים לפתוח את הפה לתפילה לבורא עולמים ולהרגיש בעבודת התפילה את התענוג העצום ביותר מכל התענוגות הקיימים בעולם. לבסוף אנו הופכים בעצמנו להיות מאנשיו, אנשי הבעל תפילה, וזוכים לחזק אחרים. להיות מאנשי הבעל תפילה

לבקש לזכות להיות מאנשי הבעל תפילה

אין הדבר קל. לפני בוא משיח העולם מוצף באפיקורסות שנוטפת

ליקוטי תפילות

ספרת חברה:

ישבת ליד הילדים המתכרזלים אב אב נפוך של חלואות זה הנאמתק שלי עפ השם יתברך. "אב, אבא" אני משחררת אנהי קטנה "היום הייתי לא משהו, אני יודעת... העצבים... הנפילות... העצבות שנתתי לה לשלום בבית אלזה שלי" תחושת אולי זגול אפפו אותי ככבודות ומתכב אלה י הקול הווא, המושע שמכרז ססיפוק "יפי, לא ממש תלוזה כהלכה. תמשיכי ותמשי עזר רע בתוכך. ככל שתרזשי קטנה לא סבדר כך "עז ותראה תשובתך מהודרת יתני" הקול היה צדיק אצל המנצנינה--- הייתה מחלישה ומבוצרת דחסות אותי לזנקר חונק ולא מקדמת לשוף אב "אם כך" לחשתי אחרי כמה דקות של שקט, "אב איך עושים תלוזה נכונה אבא?" השם תמיד עונה ויש לו הרבה דרכים. הפעם התלוזה האירה לי מתוך דפי ליקוטי התפילות סבדר היומי שלי ולפעמים שורה, לפעמים יתני...") נפתחה לי תפילה י"ח חלק ב'. מילים מעגזגזות כל כך "מתי תבוא אלי שאבכה לשוף אליך באמת"... יחד עפ דעת מתוקה ואמיתית אל רחמנותך של השם יתברך ש"מזכר ומשיח אל מעט האז" שבנו ורק ע"י כך נכבה לשוף אליו...

"אב, אבא" לחשתי מנסה שוף, מחפשת את המנצנינה המחיה, המשיחה כוא ומא רחמנותך אל האז הקול והרך שלי "נכון, לא הייתי סבדר כון וכאן (ופרטית) אצל תראה, יש קצת אב שהנאתי לך דווקא עיף המקומט הנה...". כוא חלון נפתח אל הזנקר החונק שלי ואוויר צח חדר פנימה. תודה השם. נס שנתת לנו כבה רביה! נס שנתת לי כוא תלוזה נעימה ומתוקה...

מצרפת לכן חלק מהתפילה:

רבונו של עולם דרךך אלקינו להאריך אפך לרעים ולטובים, והיא תהלתך מלא רחמים טוב ומטיב לכל, אשר דרךך להיטיב לבריותיך, ואתה מטח כלפי חסד תמיד, ואין אתה חפץ להביט ולהסתכל על הרע והאון שאנו עושין חס ושלום, רק אתה מביט ומשגיח על מעט הטוב שאתה מוצא בקרבנו בחסדיך העצומים, כמו שכתוב. "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, ה' אלקיו עמו, ותרועת מלך בו" ונאמר. "און אם ראיתי בלבי לא ישמע ה', אכן שמע אלקים, הקשיב בקול תפילתי" על כן מצא עבדך את לבו עדין להתפלל לפניך, ועדין עדין על משמרת אעמדה ואצפה לישועתך האמתית, מתי תבא אלי שאזכה לשוב אליך באמת, אשר על זה בקשתי מלפניך זה כמה, בכמה לשונות של תפילה ותחנונים ועדין לא נושעת ואתה יודע שהמניעה ממני, אבל על טובך הגדול אני נשען, עדין שתצוץ ותביט ותשגיח על מעט דמעט נקדות טובות הנמצאים בי עדין, ותעלים עיניך מלראות ולהסתכל על רבוי ועצם הרע שבי, באפן שתכניע ותבטל רבוי הרע לגבי מעט הטוב שבי, ובכחך הגדול תתן כח למעט הטוב שבי שיתגבר על הרע שבי, באפן שאזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ותטיב עמי בחסדיך בכל עת בגשמיית ורוחנית, לא כגמולי וכמעשי ידי הפגומים חס ושלום, רק כחסדיך וכטובך הגדול וכרחמנותך העצום, אשר אין אתה מביט על הרע כי אם על מעט הטוב ואל תמנע טוב ממני מעתה ועד עולם.

קירוב רחוקים בתוך הבית

ב"מעשה מבעל תפילה" אנחנו רואות שמי שבעל התפילה קירב אותו לעבודת השם, לבסוף עסק גם הוא בקירוב רחוקים. לכל אמא בביתה יש את הזדמנות לעסוק בקירוב רחוקים לתוך התורה. כי אם אמא לא תקרב את ילדיה לעבודת השם - הילדים אכן יכולים להיות רחוקים, חלילה... ולא שהכול תלוי בדינו, לפעמים אמא עושה הכי טוב, והילד יהיה רחוק... אבל אנחנו נעשה את שלנו - והשם יעשה את שלו.

בקירוב רחוקים יש מספר עקרונות אותם חשוב להכיר וליישם על בני משפחתנו וגם עם שאר עם ישראל, כי הרי כולנו ערבים זה לזה. במאמר שלפנינו נציג שניים מהם

להראות שטוב לי

הדבר הראשון בלהיטיב עם השני - זה להראות לו שטוב לי. אני בשמחה, אני בחרתי בוחרת ואבחר לשמור תורה ומצוות. אני כאן כי השם ציווה עליי בציווי אלוקי להיות כאן, ואני רוצה לעשות רצונו. אף אחד לא הכריח אותי. אנחנו חייבות להוכיח את זה בדיבור אמיתי מדי פעם. להציג את האמת הזו לילדינו. להרים את הראש ולרומם את עצמנו בפני הילדים.

לא להעמיס

לכל ילד בבית, ולא משנה מהי רמתו הרוחנית, צריך להראות שאנחנו יודעות שכל פרט מהתורה ומהמצוות חשוב בפני עצמו וראוי לשמוח בו. וכך - כשאנו רואות אותם מקיימים מצווה, לא נחפש באותה העת לדקדק ולהעמיס עליהם עוד פרטי מצוות, אלא נשמח איתם בעצם העניין שקיימו. למשל, הילד או הילדה בירכו ברכת המזון. אני יודעת כמה קשה להם לברך כשהם לא בגן או בכיתה. ובכל זאת הם בירכו. התגובה שלי צריכה להיות שמחה: "איזה יופי, ברכת ברכת המזון! הקב"ה שמח בך, ואני שמחה בך!", ההתעכבות על עצם העניין עצמו מקרבת את לב ילדינו לדבר. אם נתחיל להעמיס עליהם עומסים נוספים, ולדקדק על המצווה שקיימו, שתהיה לכתחילה ומושלמת, שנטילת הידיים תהיה כראוי, שלפני ברכת המזון ייטלו מים אחרונים וכן הלאה, אנחנו מפספסות את שמחת המצווה. הילד ירגיש: אמא שלי לא מרוצה ממני, המצוות שאני עושה לא מספיק שוות... ובכלל, אם אמא לא מרוצה - בטח גם בורא עולם לא... פעם הבאה לא אעשה בכלל!

נכון, הילדה קפצה מהכיסא הלוח וחזור, אבל תוך כדי היא בירכה. אם אגיד לה: "בפעם הבאה תשבי יותר בשקט" - היא עלולה לא לברך כלל בפעם הבאה... על זה שצריך לשבת בשקט בברכה, תדברי בפעם אחרת. הילדים שלנו עושים מאמץ גדול במצוות שהם מקיימים בשביל לשמוח אותנו. אנחנו צריכים לשמוח איתם בחזרה. להגיד: "הו, אני נושמת עמוק, הילדה שלי בירכה ברכות השחר בקול רם!", ואפילו אם היא רק מלמלה מהסידור, תשמחי איתה! תראי לה שאת מתרגשת מזה. מדובר על ילדים בני שלוש וכאלו בני שש עשרה. כמובן שילד גדול לא תגיד: "יו, איזה יופי ברכת!" אבל את הארת הפנים, את הרועג שזה מוסיף לך - צריך להראות לו. אנחנו מומחיות לעשות הצגות - להציג את האמת בפני בני המשפחה שלנו זה דבר חשוב ביותר ומצווה עצומה של קירוב רחוקים, בכך אנו מתווים להם דרך לאהבת התורה ושמחת המצוות.

בעבודה שלי בקירוב התקשרתי לאישה שבערך חודשיים לא יצא לי להיות איתה בקשר. זאת אישה שניסיתי לקרב אותה ולא ידעתי באיזה חוט למשוך. הצעתי לה כמה הצעות של קבלות קטנות ואפשריות, והיא עדיין לא קיבלה על עצמה דבר. עתה קראה אליי בשמחה: "איפה היית ציפורה! אני כל כך מחכה לטלפון שלך, יש לי משהו חשוב לספר לך!", אחרי הקדמה כזו חשבתי לעצמי שבוודאי קיבלה על עצמה משהו גדול כמו שמירת שבת או אפילו צניעות. להפתעתי אמרה: "את זוכרת שהצעת לי שאחרי ההדלקה לא אגע בפלאפון שעה? אז את שומעת? קיבלתי על עצמי שעתיים בלי פלאפון! בעלי אומר לי: תביאי לי את הפלאפון, אני אשמור לך עליו". הייתי בהלם קל. אבל היא הייתה כל כך שמחה, ובעלה עוד משתף פעולה, ובטח שזה דבר עצום וגדול מאוד. כמובן שהתחלתי לשמוח איתה יחד: "אשריך שזכית לשעתיים של קדושה בלי הפלאפון הזה! אין לך מושג איזה נחת רוח את עושה בשמיים!", אם באותה העת אעמיס עליה עוד באותו עניין, רק אפסיד.

יהי רצון שנשמח גם אנחנו בקצת שאנחנו עושות, וזה יהיה עיקר התשובה שלנו בחודש אלול.

הכנות שמחות לראש השנה. שנזכה לקבל את החג בשמחה ובאהבה.

שיר מעשייה

קטנה במעלה / א. יהל

מִסְתַּמָּא הִיָּה נִכְנָס
לְהַקְטִינִים בְּמַעְלָה,
כְּגוֹן עֲנִיִּים וְכִיּוֹצֵא
וְהִיָּה מְדַבֵּר עַל לְבוֹ
מִהַתְּכַלִּית שֶׁל כָּל הָעוֹלָם
הִיָּוֶת שְׂבָאָמֶת אֵין שׁוֹם תְּכַלִּית,
כִּי אִם לְעֶסֶק בְּעִבּוּדַת ה' כָּל יְמֵי חַיָּיו
וּלְבִלּוֹת יְמָיו בְּתַפִּילָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת...
וּבְאוֹתוֹ הַמְּקוֹם הִיָּה שֵׁם נֶהָר לְפָנָיו
גַּם הִיָּה שֵׁם אֵילָנוֹת וּפְרוֹת

מְעַנֵּי גְלוֹת מְרַב עֲבוּדָה
אֲבִיוֹנוֹת מְעֵשָׂה וְגַם דַּעַת
מִיָּשׁוּב הַמְּכַתִּיב
טְבָלְאוֹת וְכָלְלִים
פְתָאוֹם הָאָרֶץ בִּי נִגְהָת.
דּוֹפְקֶת דְּלֶתְךָ
דְּלָה וְרָשָׁה
עֲנִיָּה סְעָרָה לֹא נִחְמָה
מְבַקֶּשֶׁת פְּנֶיךָ
וְאֵין בְּקֶשָׁה
לְבִי צְעָקָה שֶׁנְּדַמָּה.

אֲחֹת לָנוּ
קִטְנָה בְּמַעְלָה
וּמָה נַעֲשֶׂה בְּאֲחֹת?
בְּעַל תְּפִלָּה
בַּיּוֹם שֶׁבָּה יְדַבֵּר
חוּץ לְיָשׁוּב וְלְמַדְנָה
שִׁירוֹת, תִּשְׁבָּחוֹת.

שׁוֹפֵר יִתְקַע וְעַם יִחְרַד
לְיָשׁוּב הוּא נִכְנָס לְפִתּוֹת:
"רַק תָּנוּ אֶת לְבַבְכֶם
לְכוּ אֲחֵרֵי!"
וְגַם שֵׁם אֵילָנוֹת וּפְרוֹת.

תמרור עצור והתעורר

זה.

כל עוד הנר דולק אפשר לתקן

יש לנו שלל כלים ועצות איך לתקן שמעניק לנו רבינו הקדוש. הראש והראשי שבהם כמו שלמדנו זו התפילה. יש את ה"מחאה"... יש לימוד בנושא המדובר... יש לפנות לעזרה מקצועית וכו, אבל כמו שאמרנו... ההתחלה של הכל זה ההתעוררות, להסכים להתעורר מהשינה, להסתכל לאמת בעיניים, כמו בסיפור שלנו, האנשים שהבעל תפילה היה מקרב היו שקועים במציאות מעוותת כל כת והסילוף שלה ואנשים חיים עם הסילוף מתוך ציות או חוסר אונים, פחד או הרגל ומקבלים על עצמם את המציאות גם כשהיא הכי הזויה בעולם. עד שנפתחים לשמוע את הקול של הצדיק- את חשבה ויקרה, אפשר גם אחרת, ה' רוצה לתת לך טוב והכי טוב, ה' רוצה שתחיי באמת, עם שמחה, עם אהבה. וכשהדברים מתיישרים על הלב יש את הכוח לצאת, לשים שלט עצור, ולא להמשיך להפעיל מכונה עם תקלות.

בע"ה יש סיעתא דשמיא שנמצאת אתנו תמיד ועוד יותר ויותר החודש הזה שמנועי התשובה עובדים חזק כבר בשבילנו, רק לתפוס את הגל... ובהצלחה!

במעשיה היקרה שלנו כתוב שהבעל תפילה היה מרבה לדבר דברי התעוררות עם האנשים שהיה מקרב. המאמר שלנו הפעם הוא מאמר התעוררות. בעצם כל התחלה של תשובה או תיקון מתחיל ברגע של התעוררות, מפני שכל עוד אנחנו "ישנים" לגבי הדבר שאותו עלינו לתקן דהיינו לא מודעים אליו, אין פתח ואין התחלה.

היום נתעורר לגלות שיש גבולות, קווים אדומים שאם הגענו אליהם יש לשים תמרור עצור.

לעצור את התנועה, לשנות כיוון ולתקן..

על מה מדובר?

מרכיבי סיכון בזוגיות

מרכיבי סיכון - מכלול של התנהגויות שאם אחד (או יותר) מהם נמצא במערכת הזוגית הוא מסכן את המערכת כולה, וזה רק עניין של זמן.

בהמשלה - מכונה נפלאה עשויה מלאכת מחשבת שמפיקה דברים מיוחדים ויקרים. פעם אחת בבדיקה שגרתית מתגלה שכמה ממרכיבי המכונה עוד רגע מתפרקים. בורג שהשתחרר ועומד לפול ואיתו תיפול חצי מהמכונה, מערכת אחת שנשחקה ואם לא יחליפו אותה זה יגרום שרשרת תקלות מסוככות, כבל חשמל שהתגלו בו סימני חריכה ואם לא יטפלו בו תפרוץ שריפה. כמוכן שכל אדם שפוי, יעצור את המכונה לכמה זמן שיידרש לתיקון ויטפל בכל מה שצריך טיפול- יחזק ויחליף, יזמין אנשי מקצוע אם צריך עד שיראה שהמכונה שוב עומדת על תילה ללא תקלה וסיכון ואז תימשך העבודה בשמחה.

לפני שנפרט כמה ממרכיבי הסיכון המצויים יותר (לצערנו) חשוב לומר שגם אם נדמה לנו שזה לא כזה נורא "אפשר לסחוב את זה" "ביומיום זה לא כ"כ מפריע". באמת הם מסכנים את המערכת כולה ובמרחק של ימים ושנים גורמים תקלות בעוד ועוד מקומות עד לחורבן גמור רחמנא ליצלן. ולכן הכי כדאי ומשתלם לשים שלט עצור והגיד ככה לא ממשיכים, עוצרים ומטפלים!

אלימות - מכל סוג שהוא, פיזית, מילולית, איזמים... כשאומרים אלימות רובנו מיד נדמיין גבר שמרים יד על אשתו, אבל גם אישה שצועקת על בעלה זו אלימות לחלוטין. (ואין הכוונה לאישה שברגע של כאב או מצוקה צועקת מליבה השבור, אלא על אישה שהותר בעיניה לצעוק על בעלה וזה חלק מאופן התקשורת שלה אתו)

התעלמות - כשקיימת מציאות שאחד או שני בני הזוג מתעלמים זה מזו כאופן התמודדות עם קושי שעולה ביניהם

זלזול/השפלה/ביזוי - ואפילו אם זה רק בהבעות פנים או תנועת יד, מכל שכן אמירות או חיקויים מזלזלים (ושוב לא הכוונה למעידות חד פעמיות שיכולות לקרות לכולם ברגע של כעס וכדומה, אלא כתופעה קיימת ונוכחת בזוגיות)

הענשה - נתינת "עונשים" כשמשוהו לא נעשה כרצוני או מתפרש אצלי כפגיעה. "שוב הוא לא התקשר אלי כל היום.. שיחלום שאכין לו ארוחת ערב.."

ביקורת - כן, גם ביקורת שנראית כה תמימה ובלתי מזיקה ואפילו נצרכת, הינה מרכיב סיכון. המבקר בהכרח שם את עצמו במקום עליון ושופט וזו לא עמדה בריאה לזוגיות. יש לעצור! ולדעת, עלינו ללמוד דרך אחרת להביע את הדברים שמפריעים, אי אפשר להמשיך עם ביקורת בינינו.

כמו במשל של המכונה צריך לזכור שיש בינינו טוב גדול. בחופה מברכים "יוצר האדם" הביחד שלנו זו יצירה פלאית שה' יתברך בעצמו יצר, יש לנו המון טוב להפיק ולתת לעולם ולכן חבל שכמה מרכיבי סיכון יחבלו בכל

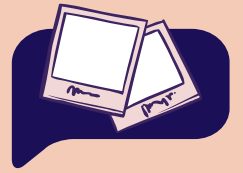
בס"ד

קומיט אורי

כי בא אור

קומיט נשים
סוחר ומרגש
ניגונים, סיפורי נשמה
ושירה מהלב
שיחברו אותך
לאהבה ולעוצמה
האלוקית שבתוכך.

להזמנות יעל: 054.849.2887

ושבו בנים לגבולם | פ. פראנק

צ'פי מספרת:

הבן הגדול שלנו, מוטי, היה תמיד ילד מושלם. הוא בכור, נכד ראשון ונין ראשון. ה' בירך אותו במתנת הגאונות. תהילה ותשבחות הורעפו על ראשו ללא הפסקה - אט אט, כשהוא גדל, הוא התרגל לחיות עליהן. הוא שם על ראשו משקל של כמה בלוקים. הוא למד שתיים עשרה שעות ביום, לא נסע לטיולים ושתה את התורה בלגימות ענק. באוטובוס היה לוקח איתו פנס, מאיר את גמרת הכיס...

זה היה בחינה של ריבוי אור. מוטי התחיל להרגיש שהוא לא יכול יותר. יחד עם תחושת העומס, היו לו חברים שמשכו אותו אל הרחוב. הוא תמיד אהב לעזור ולתמוך באחרים, לכן התחבר לחלשים שבחבורה. הבעיה היא, שכשהוא היה בירידה - הם הצליחו למשוך אותו מטה יחד איתם. "שבירת הכלים", כך אנו קוראים לתקופה הזאת.

לאט הוא נרפה מהלימוד. בתחילה, רק בפורים שמתי לב לרעיונות חדשים ולסגנון לא מוכר. פתאום הציצו עלינו גם מסיבות בסגנון זר. ליבי, לב של אמא, התכווץ. ראיתי אצל אחרים שהירידה הזאת מתחילה ולא נעצרת כל כך מהר. פחדתי.

יום אחד הוא ברח מהבית. עברו עלינו שלושה לילות מלוחים, ללא נשימה. ואז, מוטי חזר. הוא כבר לא נראה הבן שהכרנו. ניסינו לדבר איתו. הוא לא התחצף, הוא ריחף על ענן, מסתובב פה ושם. יצא מעצמו. היינו בהלם קשה.

באוזניי הדהד הפסוק: 'ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה'. התפללתי המון, נתתי פרוטות לצדקה וקיבלתי על עצמי קבלות טובות. רסיסי בלון שחור שייטו לי בחלומות. העתיד המזהיר עליו חלמנו כל השנים, התפרק מול עיניי.

חתונה. הכול עולץ סביב. אני, חלשה ורגישה, נעמדת ליד המחיצה. נשענת, מציצה בסדק, רואה אותו, הבן יקיר שלי, כל כך אחר. הנשימה שלי קצרה. הורדתי את הראש על שולחן ובכיתי ללא הפסקה. כל העולם קרס עליי. אנשים ניגשו אל מוטי, אמרו לו: 'אמא שלך בוכה מאוד, אולי תיגש אליה?', אך הוא היה בעולם מרוחק, זה לא עניין אותו בכלל. זה פגע בי עוד יותר. לאן נעלם הילד הרגיש והנפלא שהיה לי?! עברו שעתיים וגם שלוש, לא הרמתי את הראש. התייפחתי. המשפחה הקרובה ניסתה לעודד אותי, ללא הרבה הצלחה. אחי ניגש אליי ואמר: 'ר' נתן אמר, שכל מה שהיצר הרע רוצה, זה שאנו נהיה עצובים. רק לכן הוא מגלגל אלינו כל מיני תקריות. עכשיו כשאת בוכה, הוא רוקד ושמח!'. המילים שלו הצליחו לחלחל לי ללב, הן זעזעו אותי. אני לא בוכה כדי שהוא יינה מכך! אכריח את עצמי להירגע.

מוטי התחבר לקבוצה מסוימת, אנשים יקרים המכוונים לעשות טוב, אבל מתאימים לו כמו עגבניה מבושלת לאננס חי. זו היתה קהילה שמורה הרבה פחות מהרמה הרוחנית של בני. הוא סיפר כמה הם צדיקים ועושים טוב. שמחתי שהוא מצא אנשים שטובים אליו ועוזרים לו, אבל ידעתי שזה לא פתרון לאורך זמן. יום אחד הוא ראה את פרצופם האמיתי. הוא הגיע הביתה על מצב רטט. באיברים משקשקים סיפר איך אחד מהם רצה להרוג אותו, "ראיתי מולי חיה, לא בן אדם". זה היה לטובה. כך הוא עזב את הקבוצה הזאת לגמרי. אמרתי לעצמי 'כמה חבל שלא האמנתי שזה לטובה כבר מההתחלה, עוד לפני שראיתי בעיניי'. הדלקתי דיסק חוזר בראשי: 'את לא יכולה לדעת איך יתהפך הכול ברגע אחד לטובה'.

ניסיתי לקרב אותו בכל דרך. למרות שצורת הלבוש החדשה של בנו הביכה אותנו מאד וממש כל פריט שהתחלף הוריד את כתפינו עד הרצפה, התחלתי להחמיא לו על הפאות שהוא השאיר ועל החולצה הלבנה. פתאום תפסתי את עצמי. למה לחכות להתדרדרות הבאה, כדי לחזק ולהחמיא לו על המעשים הטובים ואפילו הקטנים? התחלתי להגדיל נקודות טובות. שמחתי שהוא חובש כיפה, גם אם היא לא דומה לכיפה השגרתית. שמחתי שהוא לובש בגדים הנקראים חרדיים, אפילו שהם לצערי לא היו ישיביש בכלל.

אמרתי למוטי: "אני עדיין מאמינה שאתה תצא גדול". באמת האמנתי בנשמה הגבוהה שלו, בשאיפות שלו, שמעתי אז, שהיצר מתלבש דווקא על יהודים עם נשמה גדולה. שווה לו לעזוב את כולם וללכת אל מישהו יקר... הייתי מוכנה לעשות כל שיידרש ממני, העיקר לזכות לבן ההולך בדרך ה'. אפילו למכור את הבית וללכת לגור באי רחוק. הפעלתי את החיישנים. מה נדרש ממני לעשות? בדיוק אז הזדמנה לידי חוברת שמדברת על חשיבות הצניעות. החלטתי להקריב קרבן, לקחתי קרטון והתחלתי לארוז את כל החצאיות שאינן באורך המהודר. נשארתי רק עם חצאית אחת! לא היה לי נוח ללכת פתאום ברחוב עם חצאית ארוכה יותר, אבל אמרתי: "אני מכסה לכבוד הבורא. נכון, הקצר אולי יפה ונוח יותר, אך אני עושה את רצון ה'".

באותה העת הייתי הולכת עם מוטי לכל מקום. רציתי לתמוך בו, לעשות לו טוב. נסעתי איתו לטיולים, למסעדות, לכל מקום שהוא רצה. מוטי הרגיש שיש לו זנב... ביום תכלכל ומתוק, התברך ביתנו בתינוק חדש. חסדי ה' עטפו אותי ברוגע שמימי. תינוק בן יומו לא נמנה על הדברים שאפשר לדחוף לתיק טיולים. הייתי יולדת חלושה, ואמרתי לה: "אתה נתת לי תינוק קטן, שתלוי בי. אני כבר לא יכולה לשמור על הילד הגדול, אני מרפה. בבקשה, קח אותו לידיך ושמור עליו".

מוטי רחרח את המצב וראה שאני חלשה ולא אצא כעת מהבית.

ההזדמנות חייכה אליו, והוא הודיע לחלל הבית שהוא טס לחו"ל. "אני טס לכמה שבועות, לדודה" אמר. ידענו שהכוונות שלו הרבה יותר רחוקות. הרפיתי לגמרי, הרגשתי שה' לקח אותו. היום אנחנו יודעים שבדיוק אז התחילה הישועה.

ערב חג הסוכות, מוטי נוחת בכתובת של הדודים. הוא מגיע, דופק בדלת, אפס. אף אחד לא פותח. לחץ קל מזדחל לו במעלה העורף. עוד מעט ייכנס החג, איפה הוא יהיה?! מוטי מתחיל לשאול עוברים ושבים, איפה גרים הדודים? דקות ארוכות עוברות, עד שמגיעה ההבנה. הוא טעה בכתובת. משפחה נוספת בשם זהה מתגוררת בשכונה. מוטי ממחר בין הסוכות אל הכתובת הנכונה, אבל, גם שם לא פותחים. שכנים סבלנים מציצים מבין ענפי סכך טריים, "הם נסעו", הם מסבירים, "כך זה אצלם בכל שנה".

מוטי מסתובב ברחובות אנה ואנה, בחוסר אונים מוחלט. פירורי הבטחון האחרונים מתעופפים ממנו עם הרוח. והנה, אברך צעיר עובר ברחוב הצדדי. "אתה צריך עזרה?" הוא שואל. "אני מחפש את הדוד שלי, אבל אמרו לי שהוא נסע לחג". השעון לא מתחשב, מודיע על יום טוב הדופק בדלת. "אתה יודע, אבא שלי הוא איש עשיר, הוא נוהג לארח בכל חג עשרה אנשים. יצאתי עכשיו לחפש את העשירי". כך אמר בפשטות, מרים את המזוודה בתנופה ומדריך את מוטי אחרי. מיטה מוצעת, ארוחות ביתיות, חיך וקבלת פנים חמה מחכים לו בבית הנעים.

סעודת חג. בעל הבית, הרב נייטמן, בטוב ליבו עליו, שם עין על האורח. מבחין שעוברים עליו קשיים. הוא נכנס איתו לשיחה ומיד שם אצבע על נקודות הקושי. גם מוטי התחבר אליו מאוד. אחרי החג התקשר אלינו הרב נייטמן, מעדכן שבננו נמצא בידים טובות, ומספר על השיחה הארוכה שהיתה להם. האיש הזה היה שליח טוב להציל אותנו, ממש מלאך מהשמים. הוא שכנע אותנו לשבור את הטלפון הלא כשר שהיה לו, והרעיף עליו כל טוב. הוא חידש לו את מלתחת הביגוד ביד רחבה. הכול כפי מה שהוא רצה. הוא פינק אותנו בכסף ובאהבה, ועודד אותנו ללמוד גמרא.

כמה חודשים מתגעגעים חלפו, מוטי חזר הביתה. שמחנו מאוד לראותו לבוש שוב בצורה החסידית. עדיין היו לו ירידות ועליות, אך הרב נייטמן היקר עמד איתו בקשר טלפוני. עורך לו מבצעים, דוחף אותו מעלה. העליה בהר היא איטית, לעומת הירידה במדרון שמחליקה מהר.

העניינים התגלגלו מהר. הרב נייטמן הכניס את מוטי לשיבה כאן בארץ, שנראתה יותר 'מועדון'. לאחר תקופה, מוטי החריף שלנו לא נהנה שם. "אז בא נלך לשיבה קצת יותר רצינית" שכנע אותו. הישיבה החדשה היתה טובה, אבל עם הזמן, מוטי רצה יותר. הרב נייטמן דחף אותו לכולל, עומד בקשר רציף עם הראש כולל. הוא דאג לו כמו אבא. מדי פעם הוא הגיע והציץ, מה לומדים שם, איך מוטי לומד. כשמוטי חזר לצורתו המקורית,

הוא הכניס אותו לשיבה איכותית וחזקה מאוד. הוא שילם להם כדי שיקבלו את הבחור הצעיר מכולם, הוא סידר לו חברותא,

ומוטי המבריק השתלב בלימודים הרציניים. הוא אמר: "אני לומד כמו אברך בן שלושים". הכול היה לטובה, האירה בנו ההבנה. מוטי אף פעם לא היה מגיע לשיבה כל כך חזקה, אם לא כל הגלגולים שקדמו לה.

תולעת דאגה קטנה עדיין כרסמה בלבנו. מה יהיה עם שידוך? הישיבה כל כך שונה מהקהילה שלנו. אך מהרב נייטמן נישבה רוח מרגיעה, "אם עושים את רצון ה', הוא שולח את השידוך הנכון" חזר ואמר.

וכך היה. שידוך התגלגל משמים ונעמד מאחורי הדלת שלנו. תוך יומיים מאז שההורים נפגשו לראשונה, נשברה הצלחת למזל טוב. רסיסי אושר התמזגו בפרחים ובתכשיטי הזהב. זכינו בפיס, לא התפשרנו על הכלה היקרה שלנו בכלום. הם חיים בשלום ובאמונה, ילדים מסוכרים מקפצים בביתם.

היום שיחת טלפון עם מוטי נוסעת על שני פסים, קודם כל הוא שואל: "אמא, את שמחה? ואיך אבא? הוא שמח?" הוא מודד ראשית את המצב הרגשי שלנו. פיצוי על התקופה הקשה, בה היה נראה שזעזענו לא נוגע לו. ותמיד בסוף השיחה הוא מחזק ממה שהוא למד. הוא מספר בחיות גדולה מה הוא שמע או ראה בספרים. מוטי מחזק אותי יותר מכל אדם אחר. דרישות שלום נהדרות מגיעות ממנו, הוא לומד סביב השעון, והולך בכל יום ללמוד ככולל בלי מכשיר פלאפון. התורה היא חייו.

את הסיפור של מוטי שלנו אני מספרת לישועת בנו הצעיר, יהי רצון שזכות ההתעוררות מהסיפור תעמוד לו ויזכה לחזור למוטב. "יש עניין שנתהפך הכול לטובה, לא נפסיק להתפלל. לא נפסיק להתפלל גם על הילדים הטובים שלנו שצועדים בשבילים נהדרים. בכל פעם שיש פחד ושקשוק בלב, אפשר ללחוץ תפילה, לתת מטבע לצדקה, לקבל קבלות טובות. ובפרט עכשיו בחודש אלול ששערי השמיים פתוחים, והמלך בשדה, זה הזמן ללכת בדרכו של רבינו הקדוש שלימד אותנו לראות טוב, ולדון לכף זכות. הבן שלי אמר לי לאחרונה: "תדעי אמא, מה שהחזיר אותי בסוף, היה האמון שלך בי. אמרת לי תמיד שאני עוד אהיה צדיק, שיש בי נקודות טובות. זה מה שהחזיק אותי".

מי היא התאומה של "אזמרה"?

המילים "איה מקום כבודו" כתובות בתוך "קדושה" שאנו אומרים בתפילה. אנחנו במקומנו למטה צועקים, ועם המלאכים נותנים להקב"ה כתר. אנחנו כאן בעולם, בניגוד למלאכים, עובדים את הקב"ה לפעמים ואולי ברוב הזמן בתוך הסתרה. בלי שום אורות והרגשים, בתוך ניסיונות ואתגרים, וכשאנחנו שואלות מעומק לבנו "איה מקום כבודו" וצועקות את הצעקה הכי פנימית שלנו ממקום אמיתי שרוצה להתקרב ולגלות את מלכות ה' - צעקה כזו שמגיעה מתוך כאב של געגוע ודאי פועלת לגילוי כבודו יתברך. זוהי המלכת ה' אמיתית.

אם את מרגישה שאת רוצה לצעוק את החיים שלך, קחי את השאלה הזו שבכל מקרה נצטקת ממך ובמקום לשאול במרמור "אבא, למה אתה עושה לי את זה?" תשאלי "איה". איפה אתה אבא? תראה לי שאתה נמצא פה קרוב, בתוך סיפור החיים שלי, שלא עזבת אותי, תראה לי שגם כאן יש טוב, שגם בי יש טוב. תצעקי את הריחוק, תצעקי לנשמה שבתוכך: איה את? איה קדושתך? איה שמחתך? וזו הצעקה, מבטיח רבנו הקדוש, מגיעה למקום הגבוה ביותר.

ואיך מתחברת העצה הזו לעבודת התשובה שניתנה לנו בימים אלו? כותב לנו ר' נתן על תורה יב' בליקוטי מוהר"ן תנינא "איה השה לעולה": "וכל זה הוא בחינת ראש השנה, כי ראש השנה הוא יום ראשון לעשרת ימי התשובה, ועיקר התשובה הוא על ידי המבואר בתורה הנ"ל, על ידי שדורש ומבקש ומחפש וצועק ושואל וכו' "איה מקום כבודו" כי זה יכול כל אדם להבין שלרוב בני אדם שאינם גיבורי כח כראוי קשה להם מאד לשוב בתשובה, כי מאחר שכבר התגבר עליהם יצרם ולא התגברו לכבוש אותם, על כן מאחר שכבר נלכדו במה שנלכדו בודאי קשה להם לשוב בתשובה, ובפרט שיש שירדו ונפלו מאד עד שליבם בבחינת "ליבי סחרחר"... שהקליפה שנדבק בהם בעוונותיהם מעקמת ומסבבת הלב בעקומים וסבובים ובלבולים הרבה... על כן עיקר עצתם ותקנתם הוא על ידי דרך המבואר בתורה הנ"ל, שאף על פי שנפלו למקומות המטונפים ששם נעלם כבודו מאד, אף על פי כן יחפשו ויבקשו את ה' יתברך תמיד, וישאלו וידרשו בכל עת "איה מקום כבודו" ועל ידי זה בודאי סוף כל סוף יזכו למצוא אותם יתברך ותתהפך הירידה הגדולה לעליה, בבחינת ירידה תכלית העליה, שזהו בחינת "איה השה לעולה".

(לקוטי הלכות ראש השנה ו')

מסביר על כך ר' נתן שזה סוד השופר של ראש השנה המעורר אותנו לתשובה. ששופרו של יצחק נתהווה ונמשך על ידי ששאל יצחק "ואיה השה לעולה" וכך נתהווה אחר כך האיל שיקרב תחתיו. "כי זה עקר התשובה כמו שכתוב "ובקשתם משם את ה' אלוקיך ומצאתם..." משם דווקא, מכל המקומות שנפלו אליהם. שנזכה לתשובה אמיתית. אמן!

חברות יקרות! כולנו במלחמה על הטוב. לראות טוב, לחפש טוב ובעיקר להאמין בטוב ובכל זאת על כולנו עוברים מצבים קשים של חושך. כמו ענן אפור שיורד על המוח והלב ומסתיר את הכול. את כל הטוב שיש והיה אי פעם. אנו שוכחות הכול, את כל העצות והדרכים ואת זה שבכלל קיימת עצה שקוראים לה אזמרה. לא רוצות ולא מסוגלות להתחיות משום דיבור. מה עושים אז?

רבנו מגלה לנו שתי עצות קדושות ומרכזיות. הן הולכות יחדיו שלובות זרוע כמו זוג תאומות ועל ידן, מבטיח ר' נתן, נוכל להישאר על עומדנו תמיד. הראשונה היא "אזמרה" שאנו זוכות ברוך ה' לדבר ממנה הרבה, והשניה היא עצת ה"איה" הקדושה. מה מלמדת העצה הזו ומתי נשתמש בה?

אומר ר' נתן: "וזהו טובים שניים מן האחד, שאם יפולו האחד יקים את חברו" היינו בחינת שני הדרכים הנ"ל שהם מחזיקין את כל האדם לבל יפול בשום אופן בעולם. וזהו "שאם יפולו האחד יקים את חברו", כי לפעמים מחזיקין את עצמן על ידי בחינת הנקודות טובות שמוצאין בו עדיין... ולפעמים נופל חס ושלום גם מזה, ואז אין יכול להחיות את עצמו בשום דבר, ואז מחיה את עצמו על ידי הבקשה והחיפוש בבחינת איה הנ"ל, שמזה הדרך אי אפשר להבעל דבר לבלבלו ולהפילו על ידי שום בלבול בעולם, כי אף על פי שיכניס בדעתו חס ושלום שאפס תקוה מחמת שקלקל מאד... מאחר שכבר גלו לנו שאפילו במקומות המטונפים יש את ה' יתברך ולעלות על ידי זה דיקא לתכלית העליה, לבחינת איה, על כן בודאי תמיד יקום על עומדו ובתוך כך יזכה שה' יתברך ירחם עליו ויאיר את עיניו שיחזור וימצא הנקודות טובות שיש בו עדיין ויגיל וישיש בישועתו..."

(לקוטי הלכות ערובי תחומין ו')

כמו חיל שהולך לקרב מצויד בכל סוגי הנשקים ערוך לכל מתקפה שהיא, כך צייד אותנו רבנו בנשק בעל כח עצום: עצת ה"איה" שהיא אור גבוה ועצום שיורד למקומות הכי נמוכים שמציאות ה' והשגחתו נסתרים שם מאד ומחיייה אותם.

שורש כל הבריאה הוא הכבוד. כל חלק בבריאה מכיל את כבוד ה' כמו שכתוב "מלוא כל הארץ כבודו". מה באשר למצבים של חטא וריחוק? כבוד ה' נעלם ונסתר שם מאד. מקומות אלו נמשכים מהחלל פנוי. אלו לאו דוקא מקומות פיזיים אלא מצבי נפש של חטאים, בלבולים וספקות באמונה. אולם דוקא במצבים אלו כאשר האדם בוחן את עצמו ורואה כמה הוא רחוק מכבודו של ה' והוא מתחיל לחפש ולשאול איה? "איה מקום כבודו", זו הדרך להפוך את הירידה לעליה גדולה.

כמו קרן לייזר, ככל שהיא צריכה לפגוע יותר רחוק, העוצמה שלה יותר חזקה. צעקה כזו ממקום כל כך נמוך בכוחה להחדיר חיות אל תוך הנפילה העצומה ועתה האדם מסוגל לעלות למקום נשגב מאוד.

עצה למעשה

אלול - איך מלמדים ילדים להתבודד?

חזוה יקרה,

בלי ארוחת ערב כך גם לא הולכים לישון בלי לדבר עם השם. כשזה כך אצל ההורים זה הופך להיות דבר מאוד טבעי לילדים.

פעם שמעתי את הקטנה שלי שואלת את חברתה השכנה בת הארבע - "איפה אימא שלך, מתבודדת?" זה היה כל כך טבעי ותמים שאפילו לא שמה לב שהחברה שלה לא הבינה מה היא שואלת... איפה אימא כבר יכולה להיות אם היא לא פה? בטח היא מתבודדת בחדר או בחוץ...

וזה לא רק פעולה חיצונית שעושים פעם ביום, זה הרבה מעבר לכך, זה קשר חי וקיים עם מישהו נוכח מאוד במרחב הביתי והמשפחתי. מישהו שהוא כל יכול והוא גם הרופא וגם היועץ וגם החבר הכי טוב וגם המלך וגם אבא טוב. ואיזה כיף לנו וזכינו שהוא פה אתנו כל הזמן. משפחה אחת רגילה והשם יתברך נמצא פה אתנו ממש זמן לנו מתי שרוצים. איזו שמחה. איזו מתנה קיבלנו, תודה ושוב תודה...

ילדים מקבלים את זה בטבעיות כשאימא אומרת "קשה לי עכשיו ואני ממש מוטרדת, אני חייבת לדבר עם השם" וכשהם רואים ושומעים את זה באופן עקבי ודאי שהם יעשו את זה גם.

אבל מעבר לכך, כדאי מאוד להנחיל את זה גם דרך כל השיטות החינוכיות הידועות - מבצעים וכו'.. (אגב זה עובד גם עלינו - אם אני מתבודדת חודש ברצף אני "זוכה" ב... כי הדמיון של ה"לא לשמה")

ולדבר איתם, מאוד פשוט ובגובה העיניים. ללמד אותם מה עושים כשקשה, כשאני מרגישה שהשם חלילה לא שומע אותי, כשמעמם לי וכו'... כל מה שאת עושה כדי לחזק ולעודד את עצמך תעשי איתם...

"וְאִי-עַל-פִּי שְׁזָכָה לְמָה שְׁזָכָה אִי-עַל-פִּי-כֵן הִיָּה הַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָה שֶׁלּוֹ בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ בְּרוּחַ נְמוּכָה וְכָלֵב נִשְׁבֵּר בְּפְשִׁיטוֹת וּבְתַמִּימוֹת כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּסֵפֶר 'חַי מוֹהֵר'וֹ, אֲשֶׁר פִּעַם אָחַת שָׂאל אוֹתוֹ אֶחָד מִבְּנֵי הַנְּעוּרִים הַקְּטָנִים אֵיךְ לְהַתְּבוּדָה וְלִלְמַד אוֹתוֹ לֹמַר לְפָנָי הַשֵּׁם יְתְּבַרְךָ: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם: רַחֵם עָלַי וְכוּ' כִּי הִיָּתְכֵן שְׁיַעֲבְרוּ יְמֵי בְּהַבֵּל כְּזֶה וְכִי בְּשִׁבְלֵי כֶּן נֹצְרֶתִי. אַחֲרֵי-כֵן, בְּאִיזָה עֵת, עָמַד זֶה הָאִישׁ אַחַר כְּתָלֵי רַבְּנוֹ זְכוּרֵנוֹ לְבָרְכָה, וְשָׁמַע שְׂרַבְּנוֹ, זְכוּרֵנוֹ לְבָרְכָה בְּעֶצְמוֹ שֶׁפָּנָה אֶת לְבוֹ לְפָנָי הַשֵּׁם יְתְּבַרְךָ בְּדַבְּרוֹתֵי כְּאֵלוֹ.

איזה רבי יש לנו, אשרינו שזכינו!!

ודעי שעצם השיח של לימוד והתחזקות בהתבודדות עם הילדים, כל כך מקרב ונותן להם ולנו את המתנה הכי מופלאה שיכולה להיות.

ואיזה יופי שאנחנו במסע משותף. ונכון שלאימא יש יותר ניסיון אבל כולנו פה ביחד בדרך של התקרבות, כל אחד ממקומו, ומי שמתבודד זוכה בענק, זוכה ומזכה.

מי שטעמה יין הונגרי, ששומעת לקול הצדיק שאמר שההתבודדות היא עצת העצות, מי שמתחילה קצת להבין מה זה התבודדות - מיד רוצה להעביר את זה הלאה לילדים שלה ולעולם כולו. שכולם ייהנו, שכולם יתקרבו להשם, שתבוא גאולה בע"ה במהרה בימינו אמן.

אם את שואלת את השאלה בוודאות את מהאלה שזכו, שטעמו, ואת מרגישה את האחריות והתפקיד להעביר את זה הלאה... אשריך.

ובאמת, רבינו דיבר על כך ש "מְקַטֵּן וְעַד גְּדוּל אֵי אֶפְשֵׁר לֵהוּיֹת אִישׁ כְּשֶׁר בְּאַמְתּוֹ, כִּי אִם עַל יְדֵי הַתְּבוּדָה וְהִיָּה מְזַכֵּיר כְּמָה וְכְמָה צַדִּיקִים מְפָרְסְמִים אֲמִתִּיִּים וְאִמֵּר, שְׂכָלָם לֹא בָאוּ לְמַדְרַגְתָּם כִּי אִם עַל יְדֵי הַתְּבוּדָה" (ליקוטי מוהר"ן תנינא ק)

כל אדם שמאמין במשהו שמצריך עבודה והתמסרות, חפץ מאוד להנחיל את הידע לדור הבא, ואם אפשר, כמה שיותר מוקדם. שמעתי פעם יועץ השקעות מוצלח שסיפר שהיה שקוע בחובות אדירים כשנחשף לידע על ההשקעות. הוא כבר היה בן ארבעים ועד שהיזי את עצמו לעשות משהו עם מה שלמד כבר היה בן ארבעים וחמש ומאז הוא "בוער" ללמד את הילדים שלו מגיל מאוד מוקדם מאוד להתחיל עם זה כדי שיהיה להם הרבה זמן, שיתעשרו מגיל צעיר...

זה אצל אומות העולם כשכל מה שמעניין זה כסף. אבל אפילו הם מבינים שכדי להצליח במשהו צריך להשקיע ולעבוד וצריך סבלנות ואורך רוח וצריך ללמוד לעשות מה שצריך גם אם ברגש לא "בא" לי וגם אם המציאות נראית בדיוק הפוך מהתקדמות, וגם הם יודעים שצריך המון עידוד וחיוזק עצמי, והעיקר - שמי שבאמת מצליח זה לא המוכשר דווקא אלא המתמיד והעקשן.

וברוך השם שהבדלנו מן הטועים ונתן לנו תורת אמת וסיפר לנו במה באמת צריך יהודי להשקיע, וברוך השם שנתן לנו צדיק כזה שסיפר לנו במפורש מהי העצה שבלעדיה אי אפשר להיות "איש כשר", מהי ההשקעה האמתית בעולם הזה, מה זה עושר של אינסוף, עושר שלא נמדד ולא נספר. לנצח נצחים.

וההשקעה הזאת היא ללא שום סיכון, במינימום זמן ומאמץ, והרווח הוא גם בעולם הזה וגם בעולם הבא. חבל מאוד למי שלא לוקח בשתי ידיים את העצה הזאת ברצינות ומתמסר אליה וכמה שאנחנו רוצים שהילדים שלנו כבר יתחילו מוקדם... שלא יתעוררו לזה חלילה בגילאים מאוחרים כשכבר ה"מינוס" גדול וצריך לעשות פעולות שיקום...

ונכון שעיקר העצה לחנך ילדים להתבודד זה שיראו את אימא ואבא מתבודדים. שישמעו את המילה הזאת בבית. "איפה אימא?" "מתבודדת". כשהפעולה הזאת תהפוך להיות חלק ממה שעושים בחיים כמו שלא עובר יום בלי מקלחת ולא עובר יום

שאלה:

הדר היקרה,

פעמים רבות אני חושבת איך להעביר לילדים את העניין של התבודדות בצורה נכונה. מה דעתך? איך מלמדים ילד להתבודד? אשמח לטיפים ועצות.

תודה, חזוה.

הדר

קוראות כותבות

תחילי מעכשיו! / נ. קניג

רבנו אמר: כמו שאתם מכירים אותי ומעריכים אותי, אם הייתי עובר עבירה גדולה - העבירה הזאת לא הייתה מפילה אותי, הייתי חוזר בתשובה והייתי נשאר אותו צדיק גדול.

רבינו גילה לנו מהי המלחמה שלנו. מי נקראת צדיקה? אחת שמתגעגעת לה', אחת שרוצה להיות טובה. נפלת? זה לא אומר שאני רעה, זה לא אומר שה' לא אוהב אותי, ה' אוהב אותי כל כך, ה' אוהב כל יהודי. ה' אומר לי מה לעשות מעכשיו: תעשי תשובה.

היה לך ניסיון ונכשלת? יש דרך עבודה - תחזרי בתשובה. תקשיבי טוב: רבינו זועק - היצר הרע לא צריך את העבירה של האדם, הוא צריך את התוצאה שנובעת מהעבירה, הוא רוצה לשבור ולהשפיל אותך ולגרום לך לחשוב: "אני לא שווה כלום - אני לא אמה - אני לא יהודייה - אני לא ראויה - אני לא ברסלבית - אני לא מהחשובות - לא צריכים אותי - אני כבר אבודה!" זה מה שהיצר הרע רוצה. כשאת חושבת על עצמך כך - הוא תופס אותך. אך באמת על כל עבירה שהיא, אפשר לחזור משם להשם!

ברגע שהאדם עושה תשובה - מוחלים לו, ולכל העולם. איך עושים תשובה? יושבת אישה בבית ואומרת: "ה', אני אהיה טובה. ה', אני מבטיחה לך שאני כבר אהיה טובה". נכשלת? נפלת? לא הצלחת להתגבר? עכשיו הבה נראה - תחזרי לה! תגידי כמה מילים לה'! אם את מאמינה שיכולים לקלקל תאמיני שיכולים לתקן! אלו המילים הקדושות שאומר רבינו בליקוטי מוהר"ן כדי להחיות ולחזק אותך.

למה את צריכה להשפיל את עצמך ולהגיד: אני לא אמה טובה, אני לא אישה טובה? הילדים סוחטים לך את כל המיץ, מפגינים ומשתוללים, צועקים: "פויה" ואת פורצת כבר בבכי. או שהתעצבנת, התפרצת... ועכשיו את חושבת: "אני לא אמה טובה!", או: "לא הייתי צודקת, בעלי הרגז אותי, ולא הייתי צריכה ככה להתעצבן". ועכשיו את אוכלת את הלב: "אני לא בסדר, למה אני עושה את זה?" אישה יקרה! לא נורא! את יכולה לעשות תשובה! השאלה היא רק איך יוצאים מהמבוי הסתום הזה? מהמצב רוח הזה שנכנסתי אליו? אני לא אחכה שבעלי יוציא אותי מזה, אני אבקש: "ריבוננו של עולם, תשמח אותי בחזרה. נכון, התפרצתי והתעצבנתי אבל אני אישה טובה, אני אימא טובה, אני אתחיל מעכשיו". במקום לחשוב: אני כל כך רעה, לא עשיתי כביסות, לא הכנתי לבעלי בגדים, תחשבי: "מעכשיו אעשה כביסות, אעמיד מכונה". תבקשי מה': "תן לי מוח, שלא אחשוב שעבודות הבית זה קשה מדי, תן לי כוח להכין אוכל, תן לי כוח לסדר".

זה לא כל כך קשה לסדר את הבית, הכול תלוי במצב הרוח, הכול תלוי במוח! אם את שמחה - את עוברת חדר אחרי חדר, ומה כבר קשה פה? אז תדברי ותשוחחי עם ה': "ה', תן לי שמחה במוח, מצב רוח חיובי, נכנסה בי איזו רוח לא טובה, אני לא יודעת מה לעשות... ה', תעזור שאסתכל על עצמי במבט חיובי, שאסבול את עצמי. ה', תעזור שאוכל לסבול את בעלי! ה', למה אני מתעצבנת על בעלי? למה אני עוקצת אותו? למה הוא מעצבן אותי, זו הבעיה שלי או שלו? מה אני כזאת עצבנית? מה אני כזאת מריחה? אני מבקשת ממך, ה', הושיעני הצילני, אבינו מלכנו..." ככה תבקשי מה', שתאהבי את בעלך, שלא תתעצבני עליו ושתדברי אליו יפה. תכניסי בתוכך אמונה, ה' נמצא פה ואני מדברת אליו, ה' פה ואני יכולה כבר לשמוח.

אשריך אשה יקרה שמתחזקת בכל הכוחות, את חזקה באמונה ולא נשברת ומחזקת גם את סביבתך! חזקי אמציי והמשיכי!

מעל הזמן והמקום // טל המורה לשמחה

אלול בא, ממריאות אל התשובה בשמחה

מרגישים תשובה באוויר... יש לי חברה שרק המילה 'תשובה' או 'אלול' מעבירה צמרמורת בגבה בזכות מורה שרצתה להכניס חיל ורעדה אז בבית יעקב בכיתה א'... למעשה זה הפוך לגמרי:

גם באלול אנחנו ממשיכות לסמוך על רבינו שאמר, שגם אם חלילה היה עושה את העבירה החמורה ביותר, היה בא קודם לידי שמחה, ואז כשהוא בשמחה, היה עושה תשובה על כך.

מה למדנו מכאן? תשובה מועילה עשרת מונים כשהיא בשמחה.

לא הבנתי!... אם אני עושה חלילה עבירה, אפילו לא חמורה, איך אהיה בשמחה?

זה נכון אם אני חושבת שכדי להיות בשמחה אני צריכה להיות ברגע של צדקות, או לפחות ממש בסדר מכל הכיוונים... אך באמת שמחה איננה תוצאה של שלמות, שמחה היא השלמות שיש ברגע הזה. שמחה היא תוצאה של קבלה עצמית גם במקומות המוארים פחות. זאת הבנה שבשבייל לבחור בטוב עליי לקבל את חוסר השלמות שלי. למצוא חניניות גם במקומות החסרים שלי.

כשאת בשמחה, זו כבר הגאולה שלך. להביא את הגאולה זה קל? עבודת השמחה לא תמיד קלה. אך בשמחה קל יותר לעשות תשובה גם על דברים מורכבים. בנקודת השמחה את רואה את עצמך ואת העולם בעין טובה וזו התחלה מצוינת לתשובה.

לעומת זאת כשאת רוצה לעשות תשובה ללא השמחה, את מתמלאת רגשות אשם, ביקורת עצמית ועוד רגשות שמסיתים אותך מהתשובה כפשוטה ומכניסים אותך למערבולת שלילית.

סיכמנו שכדאי ומשתלם לעשות תשובה בשמחה. ועתה אפשר לתרגל?

המטרה - לגחך את המעשה שאת מייסרת עצמך עליו. אחרי שתראי לרגע את הצד המשעשע תוכלי לעשות תשובה ברצינות מופלאה ללא פניות, מועקה ורגשות אשמה.

תרגיל: תשובה בשמחה.

בחרי מעשה מהתקופה האחרונה שאת מצטערת עליו ואמרי אותו בקול. למשל: 'אמרתי מילה שלא במקום', זוהי דוגמה שכיחה ביותר ואפשר בנקל להזדהות.

בחרי מבטא שאת מרגישה בנוח ללהג בו, למשל, מבטא אמריקאי (אם את מדברת עם מבטא, בחרי במבטא שונה מהמבטא הרגיל שלך). חזרי על המלל ברצינות תהומית במבטא ובזריזות 21-01 פעמים. אפשר לשנות את קצב הדיבור ובכל פעם להדגיש מילה אחרת. רוב הנשים מחייכות אחרי זה....

בדקי עם עצמך, האם את מרגישה שיצאת מאזור הרגשות המכבידים ונכנסת לרגשות המקלילים*?

*מכביד = הופך אותך כבדה יותר, בניגוד ל-מקליל = הופך אותך קלילה יותר...

חמקת משם? נפלא, אפשר להתקדם לשלב התשובה.

עדיין לא? נדרש סבב נוסף של 01 חזרות.

אחרי שברור לך שאת מרגישה טוב יותר, שבי או לכי עם עצמך ובפשטות עשי תשובה על מה שאמרתי. זכרי למצוא נקודה טובה בעצמך ולבקש לא לבוא שוב לאותו המקום.

בהנחה ובהצלחה,
טל המורה לשמחה

ראש השנה שלי - פאנל חברות מקשיבות לקראת אומן ראש השנה

מלחמה על השמחה יש כל השנה, לא רק בראש השנה. אבל בראש השנה חייבים לנצח! מזכירה לכולנו שרבינו אמר שצריך להיות חכם בראש השנה ולחשוב רק מחשבות טובות!

ובכל זאת, אני מרגישה מסכנה! בעלי נסע ליהנות ואני נשארת לבד עם הילדים...

רינה: הדבר החשוב ביותר זה לא להתמסכן! יש פתרונות לכל קושי, ולשנן את המעלה העצומה של ראש השנה שוב ושוב ושוב. את מיליונרית! את עושה כאן את העסק המשתלם ביותר!

אודל חנה: חשוב שאישה תדע שזה חג, גם אם הבעל לא נמצא, ולא תשאיר את עצמה 'מקופחת'. נשים לפעמים נוטות לחשוב "טוב בעלי לא בבית, אז נסתדר עם פסטרמה ונקנה הרבה חטיפים..." לא! החגיגות וההשקעה בסעודה יתרמו מאוד לאווירה ולהרגשה הטובה שלך. תשקיעי, תקני, אם את משתמשת בחד פעמי, תשדרגי אותו. הבעל נוסע לאומן באפלי שקלים, המאות שתוסיפי לא יפילו את החשבון.

חדווה: אצלי השנה של הקורנה הוסיפה טוויסט לעלילה ששינה לי את כל ההרגשה הפנימית לגבי "אומן ראש השנה". בעלי הוא מאלו שיסעו בכל מחיר. גם אם אין כסף (עוד סיבה להתלונן... לאומן פתאום יש כסף הא?) אבל בשנה של הקורנה פתאום קלטתי כמה "אומן ראש השנה" לא מובן מאליו. זה משהו שצריך להתפלל עליו, והמוון. אז יש כאלו שחוו זאת דרך מניעות מכל מיני סוגים. אבל אני הפנמתי את זה רק אז, כשהוא לא הצליח להגיע. הצער הגדול והמאמצים של כל גולת בלארוס נתנו לי סוג של נייעור: גברת יקרה חשבת שאת עושה מאמץ ומקריבה קורבן נאצל? אז הרי לך, גם אחרי כל הנאצלות שלך זה לא מובן מאליו שבעלך והבנים יגיעו. הזכות להיות שם בהכתרה הגדולה לא ברורה בכלל! שנזכה להודות מכל הלב על כל פעם כזאת שהם זוכים להגיע!

מה עושים עם הבנים הקטנים והתפילות?

שושנה: עם קצת מחשבה אפשר להפוך את עניין התפילה של הבנים לחגיגה שלמה. להכין לכל ילד ערכה עם סימניות, להראות לו לפני ראש השנה לאן כל סימנייה שייכת, וכך התפילות הלא מוכרות הופכות למוכרות. הילד יושב עם אמא, אמא מסבירה. בראש השנה הוא מקבל כרטיסיה בצורת מטבע על כל פעם כזו שהלך לתפילה. וגם יש מטבע עידוד על שמיעת שופר או אמירת אמן. מומלץ להתארגן כמה חברות למבצע "אומן ראש השנה" עם הבנים. למנות את הגדולים בחבורה לחלק את המטבעות, ואז במוצאי ראש השנה לערוך יריד פרסים שווה. כל ילד יכול לקנות מתנות ב'מטבעות' שרכש. כשהם מגיעים לגיל 31 וכבר טסים עם אבא, הם יודעים את כל סדר התפילה. ממליצה להיעזר בקו מיוחד שנקרא "חברת תפילה". הקו נועד לעודד את הבנים להתפלל בראש השנה ויש בו חומר מגוון וגם הקלטה של נוסח התפילות של ברסלב. מס' הקו: 4965875-20 (למעוניינות לקבל דפים מוכנים ומאירי עיניים של 'מטבעות' להדפסה, ניתן לשלוח בקשה למייל העלון ונשלח לכן בשמחה! ח.מ.)

אודל חנה מוסיפה הערה חשובה: כמובן אחרי כל התוכניות והציפיות, המבצעים והפרסים, צריך לזכור שראש השנה הוא יום המלכה של השם ולתת להשם להחליט בשבילנו כיצד הוא יראה ולקבל באהבה...

אני צריכה אותו בארץ מסיבות משמחות... מצד שני, רבינו

אומן מתקרב. הרכבת האווירית כבר החלה לשקשק בשמי רום ורגשות הלב סוערים לטוב ולמוטב. בשנים האחרונות "אומן ראש השנה" אינו פשוט כמו שהיה לרבות מאתנו בשנים עברו. מניעות חדשות ומיראות צצו להן, מעיבות על הנסיעה הקדושה. אך המעלה של אומן נותרה כבתחילה. בין אם שלחת את בעלך לאומן, ובין אם היית רוצה אבל הוא ממאן להישלח מכל סיבה שהיא - את יכולה להיות חלק מ"אומן ראש השנה" של רבינו, עליו הוא אמר: "מה אומר לכם? אין דבר גדול מזה...", הלכנו לשמוע מכן עצות טובות ומחזקות לכל השאלות הבערות. **חזק ונתחזקה.**

איך מסתדרים לבד בחג? לא שייך ללכת לאמא שלי...

אודל חנה: חשוב למצוא מישהי לעשות איתה את החג, אופס נקודה רגישה. לא לכל אחת יש אפשרות למצוא את המישהי המתאימה. יש שלב שהבנים גדולים דיים כדי ללכת לבית הכנסת אבל קטנים מדי בשביל לנסוע לאומן. זה שלב די מאתגר. את צריכה לבחור בקפידה את החברות שאת סועדת איתן שזה באמת יתאים לקהל, אבל גם אם לא מצאת עם מי לעשות את החג, נסי בכל זאת לעשות יחד סעודה אחת, או אפילו ללכת לחברה בין הסעודות. בכל מקרה, אם לא מסתייע ומצאת את עצמך לבד, לפעמים צריך להכיר בקושי, לדעת שהוא קיים, ולא לשכוח "לפום צערא אגרא". השם יתברך לא נשאר חייב, הוא מחזיר לנו על כל מאמץ שעשינו בשבילו.

טל משתפת: לארח חברה זו אפשרות נהדרת שהיא גם מצווה גדולה ומשתלמת לשני הצדדים. לפני אחד מראשי השנה חברה עם חמישה ילדים שאלה אם אפשר להתארח אצלי, ועוד אחת צעירה עם שניים שבעלה נסע לראשונה וזה היה לה מאתגר ולא פשוט, ביקשה להצטרף גם היא. כמובן שהיה קצת בלגן וחוסר יישוב הדעת, אבל קיבלתי מתנה עצומה מרבינו: בבוקר, לפני כל המהומה החלטתי להתפלל בבית. רק פתחתי את הסידור ואור עצום אפף אותי. מתוק, משמח ומרגש. במשך כל התפילה הרגשתי תחושה עילאית, שרתי, דיברתי והתפללתי. רק חלפה התפילה והסתלקו האורות, ואני בהודיה עצומה להשם יתברך שהשליח שלו שילם במזומן כרגיל.

אסתר: אצלנו בעיר מתארגנות הנשים לסעודות משותפות. אנחנו אוכלות ומתחזקות ביחד. יש נשים שאחראיות על הקניות ויש על הבישולים. השאר - משתתפות בתשלום. מציעה לכל אחת שרוח אמרגנות זורמת בה, להרים את הכפפה ולדאוג לנשים באזור שלה. תהיה לה זכות ענקית לשמח עוד חברות, וה'לבד' של כולן, פשוט יהיה לא מורגש...

נחמה: אצלנו ביישוב גם חשבנו על הרעיון של ארגון סעודות, אבל היה גדול עלינו! לארגן סעודות של ממש, לכן החלטנו לארגן קידוש משותף. קל ולא דורש לוגיסטיקה מורכבת. כל אחת מביאה עוגה או שתיה, אנחנו יושבות יחד, ואמרות ספרי תהילים. אחת האימהות מעבירה שעת סיפור לילדים, אחרת עושה איתם תהילים, וכך אנחנו מרגישות יחד, גם אם את הסעודות עצמן אנחנו עושות בנפרד...

אתי: מהניסיון שלי, לא צלחתי עם השובבים שלי שום ניסיון אירוח, לתוספת אני גרה ביישוב מרוחק ודי נידח, בו אין ברסלבים כלל, וממש לא מקובל להשאיר את האישה ולהסתלק מהשטח. למרות זאת ראיתי שהכי טוב לכולנו בבית. אנחנו קונים דברים טובים, משחקים חדשים, מפנקים את עצמנו ככל שאפשר, ושמחים בזה שאנחנו משפחה ואבא שלנו טס לאומן. אנחנו נשארים משפחה מלוכדת גם כשהוא שם. כשמחים עם הזכות, מצליחים להתגבר על היצר הרע שרוצה למכור לנו עצבות ונמיכות רוח בכל רגע נתון.

אמר שאין דבר גדול מזה. איך מתמודדים?

כשרוצים אפשר להסתדר גם במצבי קיצון. רוח'לה שברה שיא - שלושה מילדיה נולדו כשבעלה היה באומן! וכך היא משתפת אותנו:

בפעם הראשונה, נסעתי לבד. בעלי היה בדרך חזר מאומן... אז הכרתי לראשונה את התומכת שלי, אישה ליטאית צדיקה שסיפרה לי על שמונה פעמים בהם נסעה לבדה לבית הרפואה כי לא רצתה להפריע לסדרי הלימוד של בעלה. זו היתה בשבילי דוגמא מצוינת לכך שיש דברים שאין להם שיעור. וכבר אז ידעתי שאומן ראש השנה שעולה על הכול הוא לא פחות חשוב.

הפעם השניה היתה בתקופת הקורונה. כל החסידים נסעו מה שיותר מוקדם. בעלי רצה לנסוע כבר בחודש אב, אבל חיכה. משכנו את הזמן ככל האפשר. ראיתי שהוא כמעט לא נושם מרוח לחץ ופשוט ריחמתי עליו. "סע לשלום" אמרתי לו, "אני בפרוטקציה של רבנו הוא ידאג לי לטוב ביותר". התארגנו בבית לחג, טיגנתי קציצות סילקא וכרתי מושקעות ובכ"ח אלול כשהוא כבר היה בדרכים מצאתי את עצמי אורזת סימנים ונוסעת לבית הרפואה. בת מתוקה נולדה לחיים ולשלום. השם פינק אותי בחדר משופץ ותפריט חג עשיר. הכול עבר בחסד ובקלות באופן יוצא מן הכלל. בבית נשאר כל ילדי עם אמא שלי. בעלי לא לקח איתו אף אחד בגלל טלטלות הדרך. במוצאי החג קבלתי דיווחים על המהומות שהתרחשו בהעדר, סבתא אחת מול שני בנים גדולים ועוד שיירה בלע"ה בשני ימי חג (כל הכבוד לסבתא!), אבל כשאת "אחרי" והיקרה באוצרות תבל ישנה לצדך הכול נראה אחרת...

בפעם השלישית כבר הייתי רגועה לחלוטין. שנה קודם היינו באומן בראש השנה וכשהתבשרנו בטוב היינו באורות גבוהים. ידענו מיד: זה תינוק שרבנו נתן לי מתנה, והוא ייתן את המתנה הזו מושלמת בעז"ת. הכי התאים לי בעולם שהוא ייוולד דווקא בראש השנה. בעלי נסע ברגע האחרון מחכה לבשורות טובות, וכשהוא היה במטוס הן אכן התרחשו. ושוב חסדים מופלאים וניסים מתוקים מעל הטבע. התינוק נולד דווקא בה' תשרי אבל בעלי טרם חזר. "למה?" צוחקת רוח'לה, "כשקנה כרטיס ברגע האחרון שכח לבדוק מתי החזור. לשנות תאריך עבורו + שלושה ילדים היה סיפור יקר מדי. ובאמת למה שאני אעשה את זה לעצמי? שלוש הפעמים האלו היו כ"כ נפלאות, ויותר מכל פעם אחרת הרגשתי שרבנו הולך לפני ופותח לי שערים. מה יותר טוב מזה?"

"אל תראו אותי ככה," מדייקת רוח'לה את התמונה, "אני גם יודעת לקטר על החשבון (בזה אנחנו תמיד טובות), אני לא מלאך. אבל לבעלי ברור שהוא באומן ר"ה וגם אני אחרי הכול מאמינה שאין דבר גדול מזה." "מה שחשוב להדגיש," היא מוסיפה, "לפעמים אישה חושבת שנגזר עליה לסבול אבל באמת זו בחירה שלה לחלוטין אם להחליט לסבול או לבחור ליהנות. בכל הפעמים הללו דאגתי לעצמי לפינוקים ככל שיכולתי. לא הרגשתי מסכנה לרגע. להיפך, הייתי מאושרת הרגשתי פרוטקציונרית של רבנו."

מה עושים עם זה שאני מרגישה שאין לי טיפת רוחניות בראש השנה?

רינה משתפת: את מרגישה שאת לא עושה כלום "מלבד" התעסקות בצרכי הבית? סימן שאת אמא! מרגישה שהבוקר-צהרים-ערב חולפים עלייך בלי התרגשויות וחוויות מיוחדות? סימן שאת אמא! יהיו זמנים בהם תצליחי יותר, עכשיו דורשים ממך בשמיים להיות אמא. ולהיות אמא זאת עבודת השם הכי קדושה ונפלאה שיכולה להיות! כמובן, שזה לא סותר שמה שאת מצליחה לחטוף בין לבין ולא על חשבון, יקר וחשוב מאוד.

אודל חנה מוסיפה לנו משל שייתן לנו כוח: מלך אחד קרא לכל נתיניו ואִפְשֵׁר להם לבקש ממנו בקשות. המון העם עמד וחיכה בתור אצל

המלך. לפתע מבין כל האנשים רואה המלך את המטפלת של הילדים שלו עומדת וממתינה בתור. "מה את עושה כאן?" הוא שואל אותה, "מדוע את מגיעה לכאן עם כולם, והרי את צריכה לטפל בילדים שלי עכשיו! באת לבקש בקשות? את לא צריכה לבוא, זה מיותר! את תמיד נמצאת בארמון ויכולה לבקש כל הזמן מה שתרצי!!!", והנמשל ברור. שזוכה תמיד להרגיש בארמונו של מלך. אשרינו על הזכות לגדל את הילדים של המלך!

בעלי לא נוסע, איך אני מתחזקת?

רבקה: שנים שבעלי נסע לאומן וזה היה ברור מאלי, אבל בשנים האחרונות, כמו אצל הרבה מאתנו, זה כבר לא ברור כל כך. ונכון לעכשיו נראה שבעלי לא יטוס השנה. קשה לי עם זה מאד. אני כל כך מתגעגעת לראשי השנה בהם היה חוזר ומביא איתו אור כזה עצום. זה היה נותן לי כוח לכל השנה. שורף לי בלב כל שנה מחדש. היו שנים שבכיתי והתנגדתי ושכנעתי, ומה לא? אם זה מולו, אם זה בתפילה מול ד'. השנה אני ממש רוצה להתחזק ולחזק את כל מי שנמצאת איתי באותה סירה. גם אם הבעל לא נוסע וגם אם כן, כולנו חלק מהקבוצה הקדושה הזו. כל מי שמאמין בצדיק ומקורב אליו הוא כבר נמצא בשק שלו.

החלק שלי כאשה הוא לכבד ולאהוב ללא שום תנאי ובעיקר לתת לבעלי אומן ושוב אומן ושוב אומן. אני לא מתייאשת מהרצון לדבר הענק הזה ורוצה להמשיך להתפלל שהוא יזכה להיות חלק ממנו, אבל מתוך אמונה, שמחה וביטחון שמה שיהיה זה הכי טוב.

דבר נוסף שחשוב לי להגיד לכולנו: נא לא להחליש חברות אחרות. קיבלתי הרבה תגובות לא נעימות מצד החברה, גם שלו וגם שלי. מבטי רחמים למיניהם וכל מיני שאלות כמו: מה, בעלך לא נוסע? למה? כמה שאצלה זה כל כך ברור מאלי שבעלה נוסע ככה לי זה שורף יותר. יש איזה שדר כזה שאם אתה לא נוסע לאומן אתה לא מספיק ברסלב וזה ממש מחליש וגם מרחיק. ודאי שזה לא רצון רבנו. כדאי לתת על זה את הדעת ולהיות רגישים. ולסיום, מה שנאמר אור בהירות הדרך זורח עליכם ודאי לי שמתכוון גם עלי. התהליך, הדמעות והתפילות שוודאי עושים שעשועים למעלה, ללא ספק. והלוואי שזוכה לישועה אמיתית ושלמה בעניין הקיבוץ הקדוש.

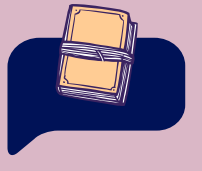
רינה מוסיפה: בשנת אומן-בלארוס כל מה שרצייתי זה שבעלי ייסע. ואם לא לבלארוס- אז לפחות לירושלים, מירון, משהו... איך אפשר להשאיר בבני ברק כשההכתרה רחוקה כל כך? אבל בעלי שיחי"י ישב את דעתו והבין שנכון לנו השנה דווקא להשאיר. ערב ר"ה של אותה שנה מצא אותי בבית, קוראת באבקשה על חסידים מוסרי נפש שישנים על מזוודות במעברי הגבול. על אותה אהבה לוהטת לר'ה שגרמה להם לעזוב הכל ולצאת לדרך. "אני כל כך רוצה להיות חלק!!!" הדמעות הרטיבו את התמונות הבערות מהעלון. הרגשתי מנותקת, כאילו לא נתקבלה מנחתי, חלילה.

עברו ימים וגם שבועות ולי היתה עבודה רבה לעשות בעניין ההמלכה האמיתית. להבין שהתפקיד שלי האמיתי הוא לקבל את המלכות של בעלי ולהיות נאמנה ושמחה בכל בחירה שלו. ולשנה הבאה- היה לי נסיון הפוך ב"ה ... כשהבן שלי נולד מיד אחרי ר"ה...

שזוכה לשמוח ולתת את חלקינו באהבה כשנוסע (ואיזה כיף לנו שזה הרצון והזכות שלנו) ולשמוח ולתת את חלקינו באהבה גם אם חלילה לא... (ואת הרצון הבער להשקיע בתפילות ואמונה).

והעיקר - שנקשר את עצמנו מאיפה שאנחנו, היכן שנהיה, לרבינו הקדוש שאמר: ראש השנה שלי עולה על הכול! ונבקש בזכות הצדיק שנה טובה ומתוקה, תיקון עולם במלכות ש-קי "יודע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור שאתה יצרתו", משיח ברחמים, השנה, אמן!

אלול מדבק לדבקות / ר. מצליח

היה זה אחר הצהריים לח ודביק. השמש טיגנה אותנו לאט ובטוח יחד עם כדורי הפלאפל שבעבעו בכל חנות שלישית ברחוב. משרכת הייתי את רגליי כשחנה בת השמונה נותנת ידה בכפי הַדָּק ודביק היטב. עצרתי לרגע תחת אחד העצים הנדירים, מנסה לשווא לחוש משב רוח קל. "מה קרה היום?" תהיתי חרש, כבת הכפר ממשלי המגיד. "מדוע כולם ממהרים? שמא גם עליי למהר?" החשתי קלות את צעדיי כדי לעמוד בקצב.

"אמא, למה כולם ברחוב?" תהתה באוזניי חנה. "זה לא כולם מותק" מיהרתי להסביר לה, "כך זה ברחוב הראשי של בני ברק" ניסיתי לשבר את אוזנה. "בואי, יש מקום לעבור!" הדפתי אותה קלות בטרם ייווצר פקק אנושי על המדרכה. גיליתי את החנות האהובה עליי שפתחה את שעריה להמונים ומיהרתי להשלים אספקה נצרכת לצאן. "בל תשחית לא לקנות, המחירים ברצפה", עודדתי את חנה לגחון לעבר הרצפה, לעזור לי באיתור המידות הדרושות. נכנסתי לשוונג. השופינג העלה לשחקים את רמת האנדורפינים בדם. איזה סיעתא!! כשהתלבטתי קשות בין כמה שמלות מרהיבות, בוחנת אותן בעיון רב, הודיעה לי חנה בסוד לחשני "אמא, מקום חשוב! דחוף!!"

גלגלתי עיניים השמימה בהשלמה והחילונו מחפשות. "הנה!" הצביעה חנה חדת המבט על שלט סגלגל ירקרק. אל מול עינינו העייפות חיך בעוז סמלה המוכר של קופת החולים שלנו. "קדימה! מזגן. מים. ושאר עניינים." בזריזות. "זירותי את בת החיל שלי, ומכאן הכול הפך דבקות אחת גדולה. בהברקת יתר החלטתי לטמון את שקינו עמוסי הדברים בארון הפינתי, כדי שנוכל להיכנס פנימה משוחררות מכל עול. כשמהירנו לצאת זכרתי בסיועה הנמרץ של בתי המוכשרת לשלוף את שקיותינו הססגוניות מן הארון. "אין כמוך רחל!" העצמתי אותי. "ב"ה ישתבח שמו איזה מסע קניות מוצלח" הודיתי להשם במחשבה שניה. קנינו, התארגנו, "עוד סיבוב קצר והביתה!". רעננות ומשוחררות המשכנו במסע כשלתתע תחושה מוזרה הצרה את צעדיי. שמת לי לב כי כל פסיעה עולה לי במאמץ, רגליי כבדו או ליתר דיוק נדבקו למדרכה. ברגעים הבאים הבחנתי בטיפות דבשיות לאורך בגדיי, תיקי דבק בי בעוז, השקית נצמדה אליי בחוזקה מאנה להיפרד. חנה שפסעה לצדי כל העת, בוהה בעיניים גדולות במתרחש, מצמצמה מבולבלת.

"אמא, משהו נדבק לנו לשקיות" לחשה לי באימה. "מעניין מה קרה" כשלתתע הלמה בי ההבנה. הארון!! בארון בו הטמנו את הצרורות היתה כנראה עם מלכודת עכברים שופעת דבק!!! אבוי! כל התרוממות הרוח פגה ונעלמה. אצתי שוב לחנויות המציאות כאילו אמצא שם את אושרי האבוד, חיטטתי בקדחתנות בערמות השמונצטס. "ארנק!" פקדתי על חנה, "מהר תמצאי ארנק. וגם שקיות בד." במבצע בזק קנינו שני ארנקונים מצ'וקמקים בתפילה שישרדו עד הבית ולא יביישו, הוספנו עוד כמה שקיות בד, מיהרנו למצוא מחסה תחת אחד הבניינים ולהתארגן שם במבצע חירום. הפעם לא חיפשתי סניף של שום קופה. די לי במלכודת דבש אחת. הצרורות הדביקים נדחסו ללא סנטימנטים לשקית בד חסרת הוד. "האוטובוס מגיע!!" על כתפיי תלו בחוסר חן שקיות בד עמוסות פריטים שבצבצו במקצת. בידי האחת שמלמלה ססגונית שטרם נארזה, בידי השניה ספק נתמכה ספק תמכה חנה, ומיד רצנו אחוזות אמוק לתחנה. אהה, מהשופינג עתיר האנדורפינים והשקיות המרשרשות ירדנו לבירא עמיקתא של צרורות נקובים, מנסות לשווא להתפטר מהדבק הנ"ל: המטבעות בארנק הפכו לאחת, באומרן "בי תשלם הצדקת", חבילת הטישו חתמה אף היא את פיה נחושות, ובכלל הדבק השאיר בנו את חותמו מכף רגל ועד ראש. ועוד ימים רבים לאחר מכן הלכה עימי הדבקות הזו, מרמזת לי עד מאוד מה יקרה באמת ונצחית היא הדבקות בו יתברך.

והפעם... מהלכות מחילה ובין אדם לחבירו

אלול... ושבט עד ה' אלוקיך...

לשוב למקומנו האמיתי, יהדותנו בתפארתה, בלי כחל וסרק! איזו שלוות נפש להלך בעולם עם ידיעה איך לנהוג בכל ענין. הלכה לשון הליכה, כשאני מונחת בהלכה אזי מסלול ההלכה מוכר לי, הדרכים ברורות והנפש רגועה...

אך כל כך הרבה הלכות בכל פרט בחיינו... אלול, רוצה לתפוס כמה שיותר... ללמוד, לתקן את אורחות חיי... אך כאן הזמן והמקום לשלוף את העצה של הרב'ה - גם מעט זה טוב! פאוולע פאוולע (לאט לאט)... כצוואת רבנו הקדוש. רק זו הדרך ורק זה מה שנדרש מאיתנו, לבקש ללמוד את הדרך אשר בה נלך ולייקר טיפה ועוד טיפה של דעת תורה, ובסוף ים גדול של דעת נפלאה! הפעם לקראת חודש הרחמים והסליחות נתמקד בהלכות מחילה ובין אדם לחבירו:

אם חטא אדם לחברו באיזה דבר שיהיה, הן במעשה של צער הגוף או באיזה בזיון נגד חברו, ואף אם חשדו בטעות וכו' - אינו נמחל לו עד שיבקש ממנו למחול לו.

עיקרי ההלכה:

- א. החובה לפייס את מי שפגעו בו היא גם כאשר הקפדת הנפגע אינה בצדק, ואפילו החזיר לו בחירופים וגידופים - בכל אופן חובה לפייסו.
- ב. המבזה את חברו מול רבים צריך לפייסו מול רבים - לפחות מול עשרה (אפילו שהביזוי היה מול מאות), וגם אם העשרה בכלל לא היו בביזוי.
- ג. היודע שהנפגע מחל לו לגמרי, אעפ"כ צריך לבקש ממנו מחילה, כי זקוק "להכנעת עצמו" על ידי שיבקש מחילה - כחלק מכפרתו. ויש אומרים שאין שום חובה לפייסו.
- ד. לכתחילה יש לבקש מחילה באופן אישי - פנים מול פנים, ועצם הבושה היא עיקרה של כפרה.
- ה. המבקש מחילה צריך לפרט את החטא אודותיו מבקש סליחה, ובכלל זה דברי לשון הרע ורכילות שנאמרו. אך אם מתבייש לא יפרט.
- ו. ביקש מחילה ולא נענה ימשיך לפייס עד 3 פעמים, כל פעם באופן שונה. בפעם השנייה והשלישית ייקח איתו שלושה.
- ז. ביקש מחילה ופייס בתשלום על הצער והבושה ולא מחלו לו, יאמר בפני עשרה שביקש ודי בכך.
- ח. אסור לאדם להתאכזר ולא למחול למבקש המחילה, כי אין זו דרכם של זרע ישראל. כל הממהר למחול הרי זה משובח ורוח חכמים נוחה הימנו!

אשרינו! אדרוש ללמוד אורחות חיים ואתפלל לה' לקיים הדברים!

(ההלכות מתוך הספר "הליכות בין אדם לחברו", הרב יצחק יעקב פוקס. כמובן יש להתייעץ עם רב על כל מקרה לגופו. הערה חשובה: בעלון הקודם נכתב שאשה שלוותה ביצה ונמצא בה דם צריכה להחזיר ביצה אחרת במקומה, וזו טעות. הדין הנכון הוא שאינה צריכה להחזיר ביצה אחרת במקומה)

לקחת חלק בזכות הנצחית של הפצת אור רבנו הקדוש
מיזם "חברות מחזיקות"
ממשיך!

והחודש נוספו עוד מתנות שוות להגרלה
 שתערך אי"ה בתאריך ה' בתשרי

מה צושים?

חתימים הראת קבץ בסך 40 ש"ח
 ומביאים עוד חברה נוספת
 ונכנסים להגלה על שוברים מפתקים

<p>שובר הנחה של 150 ש"ח על סדמת התבודדות של הדר ברודי או פגישת לוויו והדרכה בשווי 250 ש"ח</p> 	<p>פגישת לוויו חינם עם אורעד צייטלין נסקית מקבוצת "שיא" בשווי 1500 ש"ח</p> 	<p>סדנת בישול ואפיה עם אביגיל מייזליק בשווי 1000 ש"ח</p>
<p>טפול הידרותרפיה עם ר. דגן "גלים בגליל"</p> 	<p>חבילת צלומי ילדים אצל ב. בלום</p> 	<p>עיסוי מפנק מבית "אחלמה" אהובה עדי אדל</p>
<p>שובר בסך 150 ש"ח לאבחון גרפולוגי אצל רחל גריזולט</p> 	<p>הדפסה על מגוון מוצרים דפוס קופי צפת</p> 	<p>שובר בסך 150 ש"ח לקשירת מטפחת או איפור לארוע – מתנת "פינה יהודית"</p>
<p>דיסקים עם מבחר שירי הר' יוסף קרדונר</p> 	<p>ר "רק תה" מתגעגעת" על מעשה "מאבידת בת מלך" של ש. זיו</p> 	<p>תמונה מבית "תמונות מדברות" פייגי שפירא</p>

בנוסף מיוחד לחובבות ההפצה – מגייסים מס' הוראות קבע ומקבלים במתנה ערב עם תוכנית אומנותית מבית "קרן אור", "קומי אורי" ועוד... את מזמינה את החברות, התוכנית עלינו!

להצטרפות התקשרי עכשיו לטל:
054-8492887

*ההגרלה תתקיים בשני מוקדים: בית שמש וצפת ובכפוף לתקנון.